

Sygn. akt II AKa 258/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Piotr Schab

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok (spr.)

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: – sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Pawła Lutomskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2020 r.

sprawy

1. K. W. (1) urodzonego (...) w K., syna Z. i K.

oskarżonego z art. 228 § 3 kk i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. T. K. urodzonego (...) w Z., syna J. i K.

oskarżonego z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 272 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. A. G. urodzonej (...) w Ł., córki A. i S.

oskarżonej z art. 228 § 1 k.k.

3. J. C. urodzonej (...) w W. córki E. i B.

oskarżonej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. R. R. (1) urodzonego (...) w W., syna J. i E.

oskarżonego z art. 230a § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz co do A. G. również przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 czerwca 2015 r. sygn. akt XVIII K 108/13

1) **uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. W. (1), co do czynu określonego w pkt XXVIII aktu oskarżenia a przypisanego oskarżonemu w pkt 9 wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;**

1) **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. K. w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, obciążając kosztami postępowania w tym zakresie Skarb Państwa;**

2) **uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. G. i przy zastosowaniu art. 101 § 1 pkt 4 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonej umarza, obciążając kosztami postępowania w tym zakresie Skarb Państwa;**

3) **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. C. w ten sposób, że eliminuje z opisu czynu dane personalne A. P. (1), zaś podstawę prawną rozstrzygnięcia uzupełnia o art. 4 § 1 k.k., przyjmując treść wskazanych tam przepisów w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanych ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny ... (Dz. U. z 2009 r. Nr 206 poz. 1589) oraz ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 poz. 396) i karę grzywny orzeczoną za ten czyn obniża do wysokości 30 stawek ustalając stawkę dzienną w kwocie 100 (stu) złotych, a w pozostałej części wyrok ten wobec oskarżonej J. C., utrzymuje w mocy;**

4) **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. R. (1) w ten sposób, że:**

- uchyla tenże wyrok, co do czynu określonego w pkt XVII aktu oskarżenia a przypisanego oskarżonemu R. R. (1) w pkt 4 wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

- z opisu czynu określonego w pkt XX aktu oskarżenia a przypisanego oskarżonemu w pkt 4 wyroku, eliminuje ustalenie, że pomoc udzielana przez oskarżonego K. T. (1) w powoływaniu się na wpływy przed M. L. (1), obejmowała wpływy w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury oraz w podjęciu się przez K. T. (1) pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na bezprawnym doprowadzeniu do uniemożliwienia procesowego zatrzymania lub zwolnienia Ł. K. (1) z takiego zatrzymania w śledztwie 2Ds 166/04 Prokuratury Rejonowej W. P. w W. poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osobę pełniącą funkcję prokuratora tej prokuratury oraz przyjmując za podstawę wymiaru kary za ten czyn art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., karę orzeczoną za ten czyn obniża do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś w pozostałym zakresie wyrok w tej części wobec oskarżonego R. R. (1) w odniesieniu do czynu określonego w pkt XX aktu oskarżenia, utrzymuje w mocy;

5) **zasądza od oskarżonej J. C. na rzecz Skarbu Państwa z tytułu opłaty za obie instancje kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych i obciąża oskarżoną wydatkami za postępowanie odwoławcze w części na nią przypadającą oraz zwalnia oskarżonego R. R. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 258/18

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 czerwca 2015 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych K. W. (1) oraz R. R. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty obrońcy K. W. (1) - adv. W. O.	
1)	<p>1/ Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia a mianowicie:</p> <p>A/ Zasady swobodnej oceny dowodów ujętej w art. 7 k.p.k., polegającej na oderwanej od wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasad prawidłowego rozumowania, wybiórczej, rażąco dowolnej i nieadekwatnej do całokształtu ujawnionych okoliczności, ocenie zgromadzonych w sprawie i przeprowadzonych dowodów, w głównej mierze:</p> <p>1/ Wykluczających się często wzajemnie, pozostających niejednokrotnie w rażącej kolizji z innymi dowodami, oświadczeń wiedzy K. T. (1), poprzez uznanie ich za w pełni wiarygodne w szczególności w zakresie, w jakim są</p>	<p># zasadne w odniesieniu do czynu z pkt XXVIII aktu oskarżenia</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

sprzeczne z wyjaśnieniami K. W. (1),
w tym odnośnie:

a/ spotkań z K. W. (1) w dniach 14 -
15 lutego 2004 r.

b/ udzielania rad przez K. W. (1)
dotyczących zakropienia atropiny i
podania środków nasennych

c/ dzwonienia przez K. W. (1) do
funkcjonariuszy policji pilnujących
Ł. K. (1) dla wyrażenia zgody na
dopuszczenie do jego swobodnego
kontaktu z M. L. (1) i W. M. (1), w
celu podania mu atropiny i środków
nasennych, co należy traktować ze
strony oskarżonego jako działanie
wręcz „samobójcze”

d/ wysokości korzyści majątkowej
otrzymanej przez K. W. (1)
oraz wartości otrzymanych od K.
W. (1) obrazów, a także za
co oskarżony miał tą korzyść
dostać - czy za doprowadzenie
do niezłożenia wniosku o
tymczasowe aresztowanie, czy też za
umożliwienie kontaktu z Ł. K. (1)
- przy czym jego depozycje o tym,
iż przed wystąpieniem z wnioskiem
o tymczasowe aresztowanie, K.
W. (1) twierdził, że „o aresztach
decyduje prokurator Wojdyga”, są
nieprawdziwe, bowiem prokurator
Piotr Wojdyga pracę w Prokuraturze
Rejonowej W. P. jako zastępca
Prokuratora Rejonowego rozpoczął
w dniu 16 lutego 2004 r., a więc
dopiero po tych rozmowach

e/ modyfikacji jego zeznań
uzależnionej od ujawnianych
okoliczności, wynikających przede
wszystkim z potwierdzania
wyjaśnień K. W. (1)
przeprowadzanymi dowodami,
dotyczących na przykład pełnienia
dyżuru przez oskarżonego, co z kolei
stoi w kolizji z zapatrywaniem Sądu

Okręgowego, że oskarżony tego dnia nie miał dyżuru

f/ rad udzielanych mu przez K. W. (1), albowiem nie był on w stanie przywołać jakichkolwiek przykładów tego typu rad, a te które podawał nie były objęte czasookresem sprawy V. (...)

g/ sprzedaży przez K. T. (1) obrazów otrzymanych od K. W. (1)

h/ spotkań w dniu 1 grudnia 2006 r. z A. C. (1), a zwłaszcza tego czy K. W. (1) chciał w nim uczestniczyć sam, a także tego czy A. C. (1) wiedziała, że oskarżony jest prokuratorem,

bez wyjaśnienia dlaczego akurat jedne z nich są obdarzane przymiotem wiarygodności, a także z pominięciem w rozważaniach nad tym dowodem charakterystycznego dla niego rzucania podejrzeń, gdzie jako przykład można wskazać insynuowanie przez niego jakoby K. W. (1) po sprawie C. musiał otrzymać duży „zastrzyk” finansowy, ponieważ nabył lokal użytkowy przy ul. (...) w W., co było przecież niezwykle łatwe do sprawdzenia - wystarczyło spojrzeć w umowę kredytową której stroną był K. W. (1) zawartą w dniu 31 lipca czyli ponad 2 lata później po tym kiedy miał przyjąć korzyść majątkową za sprawę C., a i na badaną na wszelkie sposoby przez (...) sytuację majątkową oskarżonego, żeby wiedzieć, że K. T. (1) kłamie,

podczas gdy prawidłowa ocena zeznań K. T. (1), zgodna z dyrektywą zasady swobodnej oceny dowodów, w części dotyczącej K. W. (1), nie może prowadzić do uznania ich za wiarygodne, także dlatego, że K. T. (1) w przypadku prokuratora K. W. (1) miał istotne przyczyny mówienia nieprawdy, które to motywy

w postaci niemożności uzyskania statusu świadka koronnego w W., stały się powodem jego pomówień prokuratora z W., powodującego wyłączenie prokuratury (...) i otwarcie od początku możliwości uzyskania statusu świadka koronnego przed inną jednostką prokuratury, co zresztą nastąpiło, a te motywy nie stały się obiektem zainteresowania Sąd Okręgowy, który konsekwentnie unikał ich rozważenia.

2/ Wyjaśnień K. W. (1), którym Sąd I instancji niesłusznie odmówił wiary w zakresie:

a/ zaprzestania kontaktów oskarżonego z K. T. (1) w okresie od kwietnia 2003 r. do połowy czerwca 2004 r., czyli do chwili zakupu samochodu marki V., bez uwzględniania obiektywnego dowodu w postaci zapisów z kalendarza oskarżonego za rok 2003 i 2004 potwierdzających jego wyjaśnienia

b/ pełnienia przez niego dyżuru w pracy w dniu 14 lutego 2004 r., wbrew dowodom w postaci zapisów w jego kalendarzu świadczących o tym, dokumentom z Prokuratury Rejonowej W. P. które konfrontowane z wyjaśnieniami oskarżonego, a także zeznaniami prokuratorów A. M. i R. S. (1) oraz pracownicy sekretariatu D. D. (1), którzy potwierdzali możliwość zamiany się dyżurami, wykazuje nietrafność poglądu Sądu Okręgowego, że „z niewiadomego powodu K. W. (1) był osobą, która skierowała wniosek o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec Ł. K. (1)”, czy też tego, że „nie był do tego w tym przypadku uprawniony”, czyniąc jednocześnie kompletnie niejasną rolę jaką

miał do spełnienia oskarżony, skoro zgodnie z zeznaniami K. T. (1) miał on dopilnować, aby nie wnioskowano o tymczasowe aresztowanie Ł. K. (1), a nie odwrotnie, tak jak się stało w rzeczywistości

c/ użyczenia samochodu V. w zamian za V. (...) również celów użyczenia tego pojazdu, przy braku refleksji, iż składane od 9 lat wyjaśnienia K. W. (2) pozostają niezmiennie i nigdy nie zostały zakwestionowane innymi dowodami niż depozycje K. T. (1), a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków czy dokumentach,

a ocena wyjaśnień K. W. (1) dokonana zgodnie z dyrektywami art. 7 kpk prowadzić musi do uznania ich za w pełni wiarygodne,

3/ Wykluczających się wzajemnie, a według Sądu Okręgowego uzupełniających się, oświadczeń wiedzy K. T. (1) i A. W. w zakresie:

a/ kto i z czyjej inicjatywy oraz w jakim składzie pierwszy oglądał akta C.

b/ w jaki sposób dotarli do R. S. (2), bez uwzględnienia wykluczających wersje ich obu zeznań M. P. (1)

c/ wysokości korzyści majątkowej otrzymanej przez K. W. (1), przy czym depozycje K. T. (1) mają rozrzut od 50 000 zł do 200 000 dolarów, w tym wartości obrazu mającego stanowić element rozliczenia korzyści majątkowej, a także bez wyjaśnienia za co ostatecznie K. W. (1) miał przyjąć korzyść majątkową,

w sytuacji gdy podawane przez niech wersje zdarzeń często różnią się zasadniczo między sobą, a także

zachodzą sprzeczności pomiędzy poszczególnymi depozycjami każdego z nich, bez wyjaśnienia dlaczego akurat jedne z nich są obdarzane przymiotem wiarygodności, a nie drugie, przy dodatkowym nie braniu pod uwagę przez Sąd Okręgowy dopuszczanej w innych sytuacjach, możliwości oszukiwania A. W. przez K. T. (1), co powoduje, że próba ustalenia spójnego stanu faktycznego w oparciu o relacje tak K. T. (1) jak i A. W., jest nierealna.

B/ Art. 410 k.p.k. poprzez nie dokonanie analizy całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie polegającej na pominięciu przy wyrokowaniu, przede wszystkim faktu, że K. T. (1) i A. W. są osobami prawomocnie skazanymi, za pomówienie prokuratora Andrzeja K. o przyjęcie łapówki w kwocie 200 000 zł oraz wspomnianych już motywów postępowania K. T. (1), wśród których wymienić także należy, pozbycie się wierzyciela - prokuratora, stanowiącego dla niego potencjalne zagrożenie,

a przy poszczególnych czynach:

1/ W sprawie C.:

a/ zeznań M. P. (1), traktowanych przez Sąd I instancji jako w pełni wiarygodne, wykluczających wszelkie wersje przedstawione przez K. T. (1) i A. W., bowiem jego zeznania jednoznacznie wskazują na to, że bez żadnej inspiracji K. W. (1), to R. S. (2) dotarł za pośrednictwem M. P. (1) do A. W., a nie odwrotnie

b/ akt sprawy C., w szczególności akt podręcznych, oraz znajdujących się w nim dokumentów, świadczących o sposobie prowadzenia tego postępowania przez K. W. (1), w

tym korespondencji z biegłymi i jednostkami policji oraz odręcznych zapisków

c/ pisma R. S. (2) będącego w istocie skargą na przewlekłość postępowania prowadzonego przez prokuratora K. W. (1)

d/ treści zarejestrowanej rozmowy telefonicznej pomiędzy K. W. (1) a K. T. (1) z dnia 9 listopada 2006 r., kiedy to prowokacje K. T. (1) spotykają się ze zdecydowaną reakcją oskarżonego.

2/ W sprawie K.:

a/ zapisu rozmowy nagranej przez K. T. (1) prowadzonej osobiście z K. W. (1) w dniu 19 marca 2007 r., w której jego prowokacje zmierzające do przyznania się przez oskarżonego do przyjęcia łapówki za sprawę K., kończą się jego konsekwentnymi zaprzeczeniami

b/ zeznań M. M. w zakresie w jakim opowiada, że to on właśnie był autorem wniosku o tymczasowe aresztowanie Ł. K. (1) podpisanego przez K. W. (1) w dniu 14 lutego 2004 r., co tym samym obala, niewypowiedzianą wprost, ale jedyną z punktu widzenia oskarżenia wytłumaczalną tezę, o celowym „pilnowaniu” sprawy K. w dniu 14 lutego 2003 r. przez K. W. (1)

c/ zapisów z kalendarza K. W. (1), gdzie pod datą 14 lutego 2003 r. wpisane są numery telefonów do jednostek policji i sądu, także na dopiętej do kalendarza luźnej kartce, czego jedynym wytłumaczeniem jest pełnienie dyżuru przez K. W. (1), a w sytuacji gdy zarzut dotyczący sprawy K. obejmuje okres od 7 do 15 lutego 2004 r., nie ma żadnych wpisów w kalendarzu dotyczących tej sprawy do dnia 6 kwietnia 2004 r.

3/ W sprawie V. N. B..

a/ podpisania pomiędzy K. W. (1) a K. T. (1) w dniu 15 czerwca 2004 r. umowy kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a także zmiennych depozycji K. T. (1) w tym zakresie

b/ zaangażowania z inicjatywy K. W. (1) w charakterze arbitra adw. T. J. (1) w sprawie wyjaśnienia jego rozliczeń finansowych z K. T. (1), którego cel i sposób działania pokazuje całkowitą absurdalność zarzutu stawianego oskarżonemu

c/ otrzymania przez K. W. (1) od użyczającego mu V. (...) K. T. (1) potwierdzenia wpłat pieniędzy za ten pojazd, dokonanych na rzecz A. C. (1), co tym samym, jeśliby uznać rozumowanie Sądu Okręgowego za prawidłowe, wskazywałoby na przyjęcie przez oskarżonego od wręczającego korzyść świadka, bezpośredniego dowodu na to

d/ zeznań K. T. (1) traktującego historię z V. (...), jak sam stwierdza, jako sposób „uwiązania” K. W. (1)

e/ stenogramów z nagrań podsłuchiwanym rozmów telefonicznych oskarżonego

potwierdzających w pełni wyjaśnienia K. W. (1) w tym dotyczących spotkania w dniu 1 i 7 grudnia z A. C. (1)

f/ zapisów z kalendarza K. W. (1), gdzie pod odpowiednimi datami widnieją zapisy świadczące o zamiarze złożenia przez oskarżonego zawiadomienia o przestępstwie przeciwko K. T. (1), a także kwoty wskazujące na stan zadłużenia wobec niego K. T. (1), co w pełni potwierdza wyjaśnienia K. W. (1),

następstwem czego było oparcie wyroku w głównej mierze na tych fragmentarycznie ocenionych dowodach, bez analizy ich całości, skutkujące przede wszystkim błędnym przypisaniem winy oskarżonemu,

które to uchybienia doprowadziły do poczynienia przez Sąd Okręgowy:

II/ B. w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a polegających na:

1/ Niesłusznym przyjęciu, że przy okazji prowadzenia w 2003 r. postępowania sygn. 1 Ds 36/03 w Prokuraturze Rejonowej W. P., prokurator Krzysztof Wojtalewicz przyjął korzyść majątkową od K. T. (1) i A. W. „w łącznej kwocie co najmniej 50 000 zł”, w sytuacji gdy zdecydowane wątpliwości budzą wszelkie okoliczności tego czynu zarzucanego oskarżonemu, poczynwszy od sposobu nawiązania kontaktu A. W. i K. T. (1) z R. S. (2), przy istnieniu dowodów całkowicie podważających ich wersje, a skończywszy na tym za co K. W. (1) miały otrzymać ową korzyść.

2/ Nietrafnym założeniu, że do wynikającego z zeznań funkcjonariuszy policji dopuszczenia innych osób do kontaktu z zatrzymanym Ł. K. (1) mogło dojść tylko za zgodą prokuratora, podczas gdy z zeznań 20 funkcjonariuszy policji przesłuchanych na rozprawie, o tej zgodzie prokuratora wypowiada się bezpośrednio tylko trzech i żaden z mówiących o koniecznej zgodzie prokuratora, nie zajmował się pilnowaniem Ł. K. (1), jak też żaden z tych pilnujących, to

jest A. P. (2), G. K., R. S. (3) i M. J. (1) nie wspominają o tym, bez należytego uwzględnienia, iż z zeznań funkcjonariuszy policji wynika, że gdyby faktycznie sytuacja opisywana przez K. T. (1) miałyby miejsce, iż ktoś, a zwłaszcza prokurator zwracałby się do nich z prośbą o dopuszczenie do kontaktu innych osób z zatrzymanym, to z pewnością by to zapamiętali, przy dodatkowym nie wzięciu pod uwagę, że:

a/ wysłanie przez K. T. (1) ok. godz. 21.00 adw. A. P. (1) do Ł. K. (1) było pozbawione logiki, skoro 2-3 godziny wcześniej M. L. (1) miała mu podać środki nasenne, a nadto, o czym nie wiedział K. T. (1), zatrzymany był o godz. 18.55 przewieziony na badania do Centrum Medycznego (...), przy czym pilnujący go policjanci do godz. 21. 40 nie zauważyli w jego zachowaniu żadnych odchyłów od normy

b/ w oparciu o zgromadzone dowody, niezwykle prawdopodobna jest wersja zdarzeń, niedostrzeżona przez Sąd Okręgowy, wskazująca, iż wobec nieprzekazania zastrzeżenia o zakazie odwiedzin przez przeprowadzającego odprawę przed służbą funkcjonariusza policji oraz przekazujących posterunek G. K. i R. S. (3), pełniący służbę w dniu 14 lutego 2003 r. w godz. 14.00 - 22.00 M. W. i M. J. (2), wobec braku wiedzy o istnieniu tego zakazu, dopuścili do odwiedzin u Ł. K. (1).

3/ Przyjęciu, iż korzystanie przez K. W. (1) z samochodu V. (...) miało związek z pełnieniem przez niego funkcji publicznej a także, iż było korzyścią majątkową, podczas gdy w świetle prawidłowo ocenionego materiału dowodowego

korzystanie przez K. W. (1) z przedmiotowego pojazdu i jego późniejszy zakup nie miały związku z pełnioną przez niego funkcją publiczną, a nadto korzystanie przez K. W. (1) z tego pojazdu było konsekwencją niemożliwości sfinalizowania sprzedaży mu przez K. T. (1) innego samochodu marki V. (...), po wpłaceniu przez niego pieniędzy w kwocie 40 000 zł tytułem ceny zakupu tego pojazdu

które to błędy były bezpośrednią przyczyną wydania wyroku skazującego K. W. (1), podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - ocenianego kompleksowo i swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwala na przyjęcie, że wobec ewidentnego braku dowodów winy K. W. (1), zapadłe w stosunku do niego rozstrzygnięcie powinno być zgoła inne, to jest uniewinniające go od popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu czynów, a zatem miało oczywisty wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

z ostrożności procesowej, podnosząc także zarzut:

III/ Obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia a mianowicie:

A/ Art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., polegającą na uchylaniu istotnych pytań obrony, podważających czy weryfikujących wartość przeprowadzanych poszczególnych dowodów, powodujące częściowe pomijanie tego dowodu z zeznań świadka i niepoddanie go ocenie w części w której świadek nie udzielił

odpowiedzi na pytanie na skutek jego uchylecia.

B/ 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez wykraczające poza ramy tego co powinno zawierać uzasadnienie orzeczenia oraz naruszające zasady obiektywizmu organów prowadzących postępowanie karne:

1/ przytaczanie na kartach uzasadnienia wyroku, treści poszczególnych dowodów - na przykład zeznań świadków, z uwzględnieniem głównie części stawiających oskarżonego w niekorzystnym świetle, z pominięciem zaś fragmentów, które powinny wpływać pozytywnie na sytuację procesową K. W. (1), a odnosi się to zeznań świadków A. C. (1) i M. M.

2/ wybiórcze, nakierowane na ukazanie negatywnego wizerunku K. W. (1) przytaczanie depozycji świadków, zwłaszcza K. T. (1).

C/ Art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 28 kwietnia 2015 r. o ponowne przesłuchanie w charakterze świadka K. T. (1) na okoliczności szczegółowo wymienione w tym wniosku, i niesłuszne przyjęcie, iż wniosek ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji gdy przeprowadzenie tego dowodu mogło wyjaśnić istotne zagadnienie przy ocenie jego wiarygodności w postaci motywacji K. T. (1) stojącą za pomówieniem prokuratora K. W. (1).

D/ Art. 410 w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. polegająca na nieodczytaniu zeznań zmarłego świadka Z. W.,

	<p>mimo złożenia takiego wniosku przez obronę.</p> <p>E/ 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na braku wyczerpującego uzasadnienia przesłanek, które legły u podstaw rozstrzygnięcia, zwłaszcza w odniesieniu do winy K. W. (1) przy każdym z zarzucanych mu czynów i niewskazanie w pisemnych motywach orzeczenia, dlaczego spośród sprzecznych depozycji zwłaszcza K. T. (1), ale i A. W., Sąd Okręgowy uznawał za wiarygodne wybrane dowody, bez wskazania dlaczego odmawiał tego przymiotu innym, co ze względu na enigmatyczność, szablonowość i lakoniczność sporządzonego w tym zakresie uzasadnienia, a zwłaszcza znaczące deficyty w przedstawieniu stanu faktycznego, wyklucza możliwości realnej kontroli motywów stojących ze decyzją Sądu I instancji,</p> <p>które to błędy spowodowały nieprawidłową ocenę zebranych dowodów, a w konsekwencji uznanie winy oskarżonego w stosunku do wszystkich zarzucanych mu czynów, a tym samym miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a także uniemożliwiają kontrole instancyjną zbadania prawidłowości rozumowania i wnioskowania Sądu I instancji.</p>	
	<p>Zarzuty obrońcy K. W. (1) - adv. J. W.</p>	
<p>2) 3) 1) 2) 3)</p>	<p>1) w zakresie czynu pkt. XXVII, XVIII, XXIX skarżonego wyroku obraza przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. :</p>	<p># zasadne w odniesieniu do czynu z pkt XXVIII aktu oskarżenia # częściowo zasadny # niezasadny</p>

- obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez:

oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na jedynym dowodzie tj. zeznaniach świadka koronnego K. T. (1), które nie uzyskały w toku postępowania dowodowego potwierdzenia w innych dowodach, a przy tym nie pokonały zarówno zasad procesowych określonych w art. 5 § 1 i § 2 k.p.k., jak i nie odpowiadały zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co spowodowało oparcie wyroku w sprawie na zeznaniach, które nie stanowiły wartościowego dowodu w procesie karnym i nie mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia o winie i karze;

- art. 7 k.p.k. 167 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. poprzez:

dokonanie oceny materiału dowodowego, w tym także zeznań świadków A. C. (1), S. T., T. J. (1), M. P. (1). B. G., J. S.. P. W., P. F., J. O., G. K., R. S. (4), M. W., M. J. (2) i innych, wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego, w szczególności zeznań ww. świadków, które pozostają w całkowitej sprzeczności z zeznaniami świadka koronnego - K. T. (1), prowadzą do zupełnie odmiennych wniosków niż wyprowadzone przez Sąd I Instancji, w zakresie wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu zabronionego;

- Sąd I Instancji nadinterpretując zeznania świadków w uzasadnieniu skarżonego wyroku wskazał, iż „J. S. zeznała, iż K. T. (1) udzielił K.

W. (1) korzyści majątkowej w kwocie 80.000 zł pod pozorem nabycia mieszkania przy ul. (...).” w wypadku gdy ww. świadek dnia 16 stycznia 2014 roku na pytanie Sądu zeznała „Wiem, co stało się z mieszkaniem nabytym przez T.. Nabyłam je ja. To było w sierpniu 2003 roku. Nabycie mieszkania przez K. T. (1) było w kwietniu, czyli cztery, cztery i pół miesiąca po tym, ja nabyłam to mieszkanie. Nabyłam to mieszkanie za 60 tysięcy złotych. T. nabył to mieszkanie za 80 tysięcy złotych.”. Takie same przeinaczenia wypowiedzi świadka dot. między innymi A. C. (1). Co więcej, Sad odnosząc się do wypowiedzi świadków co do określonych okoliczności, używa stwierdzeń kategorycznych i jednoznacznych, w wypadku gdy świadkowie Ci wyrażają wątpliwości co do określenia faktów. Taka nadinterpretacja miała miejsce w wypadku np. zeznania św. A. W. (B.) odnośnie rzekomo przekazanej oskarżonemu kwoty pieniędzy.

- obraza przepisu art.424 §1 pkt. 1 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie wyjaśnienia, w uzasadnieniu wyroku, dlaczego jeden dowód, nawet jeżeli został uzyskany w drodze ustawy dotyczącej świadka koronnego, zdecydował o uznaniu oskarżonego K. W. (1) za winnego popełnienia przestępstw przypisanych mu w wyroku, a pozostałe dowody (w tym zeznania pozostałych świadków) nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia mimo tego, że były chronione przepisem art. 5 k.p.k. ;

- sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób ograniczający się wyłącznie do ogólnikowego wskazania dowodu -

w ocenie Sądu I Inst. świadczącego jedynie o winie oskarżonego, brak jego rzetelnego przedstawienia z jednoczesnym dokonaniem oceny jego znaczenia dla przyjętych ustaleń, we wzajemnej jego relacji i powiązaniu, a zwłaszcza wskazania, z jakich powodów i na jakiej podstawie Sąd I Instancji nie uznał dowodów przeciwnych, a istniejące wątpliwości co do istoty sprawy tłumaczy na niekorzyść oskarżonego - co w konsekwencji uniemożliwia prawidłową kontrolę instancyjną wyroku, zwłaszcza w zakresie dokonywania przez Sąd I Inst. decydujących ustaleń w sprawie;

- nie uwzględnieniu przez Sąd I Instancji czy funkcjonariusze (...) Biura (...) korzystali z metodyki pracy polegającej na manipulacji czy prowokacji (jak twierdził K. T. (1), kierujący się 'radami' funkcjonariuszy, skuteczne „pogrążenie” prokuratora będzie dla niego przepustką do otrzymania statusu świadka koronnego).

- sporządzenie uzasadnienia w sposób całkowicie oderwany od materiału dowodowego w sprawie

- Sąd I Instancji przywołuje np. wypowiedzi świadków, które nie padły, konkretyzuje i uściśla wypowiedzi świadków, zmieniając tym samym sens ich wypowiedzi.

- obraza art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez brak spełnienia wymogu wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, będący pochodną prawidłowego wypełnienia zadań, o których mowa w pkt 1 tego przepisu - wymóg ten nie jest spełniony, jeśli opiera się na ewidentnie nieprecyzyjnych

założeniach należących do sfery faktów.

- powyższe uchybienia doprowadziły w konsekwencji do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia, a polegającego na błędnym przyjęciu, iż:

1. w okresie od 15 stycznia 2003r. do 14 października (...). w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną prokuratora Prokuratury Rejonowej W. P., oskarżony przyjął od A. W. i K. T. (1), korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 50 000 zł w związku z prowadzeniem postępowania przygotowawczego pod sygn. akt 1 Ds 36/03 Prokuratury Rejonowej W. P., w sprawie sfalszowania w nieustalonym miejscu i czasie dokumentów w celu wyłudzenia wykupu weksla na kwotę 12 000 000 USD na szkodę (...) Sp. z o.o., jak również wydaniem postanowienia o jego umorzeniu, w wypadku gdy: analiza akt postępowania przygotowawczego prowadzonego pod sygn. akt 1 Ds 36/03 prowadzi do wniosku, iż oskarżony wykonał wszelkie czynności celem wyjaśnienia ww. sprawy, a postępowanie wobec kategorycznej oceny pisma powołanego przez oskarżonego biegłego grafologa, jak i wyjaśnień / zeznań stron postępowania dawała oczywiste podstawy do jego umorzenia; zeznania świadków - w tym M. P. (2) wskazują wprost,

iż to od niego A. B. (W.) otrzymał kontakt do R. S. (2); Sąd i Instancji wskazuje kategorycznie kwotę co najmniej 50.000,00 zł rzekomo przyjętej przez oskarżonego korzyści majątkowej, pomimo iż brak jest poparcia takiej oceny zarówno w zeznaniach samego świadka koronnego, jak i pozostałym materiale dowodowym; pomimo treści zeznań świadka J. O. - prokuratora nadzorującego ww. postępowanie, które pozostają w całkowitej sprzeczności z zeznaniami zarówno świadka koronnego, jak i A. B. (W.) - także prawomocnie skazanego za pomówienie prokuratora K..

II. w okresie od 5 grudnia 2003r. do 1 grudnia 2006r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcje publiczne prokuratora Prokuratury Rejonowej W. P., a następnie prokuratora Prokuratury Okręgowej W.- P., przyjął od K. T. (1) korzyść majątkową w postaci nieodpłatnego użyczenia samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) wartości co najmniej 30 000 zł oraz w postaci zapłaty przez K. T. (1) w dniach 15 stycznia 2004r. i 15 kwietnia 2004r. łącznej kwoty 30 000 zł na rzecz właściciela pojazdu- A. C. (1) tytułem części ceny tego pojazdu, nabytego następnie w dniu 1 grudnia 2006r. przez oskarżonego z potrąceniem powyższej kwoty, w związku z pełnieniem wymienionych wyżej funkcji publicznych oraz w zamian za udzielanie K. T. (1) informacji o prowadzonych lub nadzorowanych postępowaniach karnych i rad co do metod skutecznego utrudniania postępowań karnych prowadzonych przeciwko osobom zlecającym

wymienionemu bezprawne działania, w wypadku gdy z powyższe ustalenia Sądu I Instancji, dokonane jedynie w oparciu o zeznania świadka koronnego pozostają w całkowitej sprzeczności zarówno z zeznaniami samej A. C. (1), P. F., jak i adw. T. J. (1) oraz nie znajdują oparcia w pozostałym materiale dowodowym, z którego to jasno wynika, iż nie mogło być mowy o jakimkolwiek bezpłatnym użyczeniu ww. pojazdu, w wypadku gdy świadek koronny pozostawał dłużnikiem oskarżonego, w związku z nie wywiązaniem się przez niego z umowy sprzedaży samochodu marki v. z dnia 15 czerwca 2004 roku;

III. w okresie od 7 lutego 2004r. do 15 lutego 2004r, w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną prokuratora Prokuratury Rejonowej W. P., przyjął od K. T. (1) korzyść majątkową w łącznej kwocie 16 000 zł w związku z wykonywaniem czynności służbowych w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym pod sygn. akt 2Ds 166/04 Prokuratury Rejonowej W. P. przeciwko Ł. K. (1) podejrzanemu o czyn z art. 177§2 kk i z innych, jak również w zamian za pomoc w utrudnieniu powyższego postępowania karnego poprzez udzielanie rad co do sposobu uniemożliwienia tymczasowego aresztowania Ł. K. (1), podjęcie się wpłynięcia na decyzję Prokuratora Rejonowego W. P. w przedmiocie stosowania wobec Ł. K. (1) środka zapobiegawczego, a po skierowaniu do Sądu wniosku o zastosowanie wobec wymienionego tymczasowego aresztowania w zamian za wyrażenie, funkcjonariuszom Policji

wykonywającym czynności z zatrzymanym Ł. K. (1), zgody na dopuszczenie do swobodnego bezpośredniego kontaktu z nim M. L. (1) i V. M. w celu podania wymienionemu atropiny i nieustalonych środków nasennych, w wypadku gdy zeznania świadka koronnego pozostają nie tylko w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonych - A. P. (1), M. L. (1) i Ł. K. (1) oraz K. W. (1), ale również z zeznaniami samych funkcjonariuszy pilnujących Ł. K. (1) w czasie jego pobytu w szpitalu- tj. św. G. K., R. S. (3), M. W. oraz M. J. (3) a ponadto nie znajdują poparcia w pozostałym materiale dowodowym w postaci notatników służbowych ww. funkcjonariuszy, nagrań z rozmów prowadzonych pomiędzy oskarżonym a świadkiem koronnym, wpisów z kalendarza oskarżonego czy zeznań świadka - prokuratora Michała Malickiego, który był autorem wniosku o zastosowanie wobec Ł. K. (1) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

- naruszenie art. 14 i 19a ustawy dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez oparcie skarżonego rozstrzygnięcia na dowodzie - zeznania świadka koronnego uzyskanego poprzez nielegalnie prowadzone działania operacyjno- śledcze przez funkcjonariuszy (...) Biura (...). Obraz współpracy K. T. (1) z (...) Biurem (...) przedstawiony zarówno przez samego świadka, jak i funkcjonariuszy zeznających w nin. sprawie ukazuje wręcz patologiczne łamanie wszelkich procedur oraz norm wynikających z obowiązujących przepisów prawa.

<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego R. R. (1)</p>		
<p>1. Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 201 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych w zakresie stanu zdrowia oskarżonego R. R. (1) w sytuacji, gdy w sprawie pojawiły się nowe okoliczności, uzasadniające sporządzenie opinii uzupełniającej, bowiem aktualny wynik rezonansu magnetycznego R. R. (1), dołączony w poczet materiału dowodowego, wykazał zmiany patologiczne, które potwierdzają rozpoznanie przedstawione przez specjalistę radiologa A. P. (3) oraz J. R..</p> <p>Powyższe uchybienie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na przyjęciu, że dokumenty stanowiące przedmiot czynu opisanego w punkcie XVI wyroku, w postaci kart informacyjnych i zaświadczeń lekarskich wystawionych od 23.10.2003 r. do 10.12.2003 r. i od 20.04.2004 r. do 18.05.2004 r. przez lekarza K. J. (1), opis badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa nr (...) z dnia 14.10.2009 r. wystawiony przez lekarza A. P. (3), jak również dokument stanowiący przedmiot czynu opisanego w punkcie XVIII wyroku, tj. karta informacyjna leczenia szpitalnego 174/04 wystawiona w dniu 20.05.2004 r. przez lekarza (...) oraz dokumenty stanowiące przedmiot czynu opisanego w punkcie XIX wyroku, tj. zaświadczenie lekarskie wystawione w dniu 13.12.2004 r. przez lekarza (...), zaświadczenie lekarskie nr (...) z dnia 21.12.2004 r. wystawione przez lekarza sądowego M. L. (2), opis badania rezonansu</p>	<p># zasadne co do czynu z pkt XVII a/o</p> <p># częściowo zasadne co do czynu z pkt XX a/o</p>	

magnetycznego mózgu i kręgosłupa piersiowego nr (...) z dnia 14.10.2003 r. wystawiony przez specjalistę radiologa A. P. (3), opis badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa piersiowego nr (...) z dnia 28.03.2004 r. wystawiony przez specjalistę radiologa A. P. (3) oraz opis badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa piersiowego nr (...) z dnia 26.11.2004 r. wystawiony przez specjalistę radiologa J. R., poświadczały nieprawdę.

2. Mająca wpływ na treść orzeczenia obrazu przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zeznań świadka K. T. (1) i uznanie ich za w pełni wiarygodne, podczas gdy wiarygodność świadka została podważona w trakcie postępowania dowodowego, a Sądowi I instancji wiadome było, iż świadek K. T. (1) w przeszłości dopuszczał się niesłusznych pomówień.

3. Mająca wpływ na treść orzeczenia obrazu przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie weryfikacji stanu zdrowia psychicznego K. T. (1) w sytuacji, gdy pojawiły się uzasadnione wątpliwości co do jego przydatności jako świadka koronnego.

Powyższe uchybienia, opisane w punktach 2 i 3, skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na niesłusznym przyjęciu, iż w rozpatrywanej sprawie istnieją wystarczające i nienasuujące żadnych wątpliwości dowody, wskazujące na sprawstwo i winę oskarżonego R. R. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XVI, XVII,

<p>XVIII, XIX i XX zaskarżonego wyroku.</p> <p>4. Rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu R. R. (1) kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przez zastosowanie zasady asperacji, podczas gdy analiza relacji zachodzących pomiędzy osądzonymi czynami, tj. związku przedmiotowa - podmiotowego łączącego te czyny, przemawia za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Zarzuty zawarte w obu apelacjach obrońców oskarżonego K. W., w zakresie odnoszącym się do czynu z pkt XXVIII aktu oskarżenia, są w przeważającej mierze zbieżne i dotyczą tożsamyh kwestii, a zatem zostaną omówione łącznie. Z uwagi na zasadność zarzutów podniesionych w tym zakresie w ww. apelacjach, na uwzględnienie zasługiwał wniosek apelujących o uchylenie zaskarżonego wyroku co do czynu z pkt XXVIII a.o. i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.</p> <p>- Natomiast realizacja alternatywnego wniosku apelacyjnego, o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od ww. czynu byłaby w realiach procesowych niniejszej sprawy, zdecydowanie przedwczesna.</p> <p>- Na marginesie należy zasygnalizować, iż rozwiązaniem optymalnym po uchyleniu wyroku</p>		

byłoby w tym przypadku łączne rozpoznanie przedmiotowej sprawy ze sprawą, w której K. W. jest oskarżony o czyn m. in. z art. 228 § 1, 3, 5 k.k., popełniony w dniu 20 marca 2007 r. (pierwotna sygn. akt V K 177/08 Sądu Rejonowego Warszawa - Śródmieście).

Wszelako Sąd Apelacyjny nie posiada instrumentów pozwalających na połączenie w ramach niniejszego postępowania odwoławczego przedmiotowej sprawy (rozpoznawanej w pierwszej instancji przez Sąd Okręgowy) z ww. sprawą, rozpoznawaną przez Sąd Rejonowy, pomimo, iż sprawy te opierają się w przeważającym zakresie na niemal identycznym materiale dowodowym.

- W odniesieniu do zarzutu stawianego oskarżonemu K. W. (1) w pkt XXVIII aktu oskarżenia, dotyczącego przyjęcia przez oskarżonego korzyści majątkowej w postaci nieodpłatnego użyczenia samochodu V. (...) oraz w postaci zapłaty 30.000 zł na rzecz właściciela tego pojazdu, sprawa nie dojrzała jeszcze do prawomocnego rozstrzygnięcia, ani poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku skazującego (jak tego oczekuje prokurator), ani też poprzez zmianę tego wyroku i uniewinnienie oskarżonego zgodnie z wnioskami jego obrońców.

- Jak trafnie wykazano w ramach obu apelacji, Sąd I instancji rozpoznając sprawę w powyższym zakresie, naruszył w sposób rażący szereg przepisów prawa procesowego, w tym przepisów rządzących oceną przeprowadzonych dowodów – m. in. art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k.
- a zatem oceny i oparte na

nich ustalenia faktyczne obarczone ww. uchybieniami nie mogły się ostać. Jednak zebrany materiał dowodowy, ujawniony w niniejszym postępowaniu, nie jest na tyle jednoznaczny i oczywisty, by można było na jego podstawie poczynić w postępowaniu odwoławczym odmienne, przeciwstawne do pierwszoinstancyjnych, ustalenia faktyczne, wskazujące na brak sprawstwa oskarżonego w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XXVIII a/o.

- Za w pełni przekonującą uznać natomiast należy argumentację zawartą w obu apelacjach, zgodnie z którą sądowa ocena przeprowadzonych dowodów naruszała zasady oceny swobodne, określone w art. 7 k.p.k., a zatem była powierzchowna i wybiórcza oraz oderwana od wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a zarazem – wbrew regule z art. 410 k.p.k. – pomijała szereg istotnych dowodów i okoliczności lub też interpretowała je w sposób wyłącznie niekorzystny dla oskarżonego i bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska.

- Wszystkie powyższe mankamenty w zakresie oceny dowodów, ujawniły się w sposób wyrazisty w ramach oceny dowodu z zeznań świadka koronnego K. T. (1). Podzielając w znacznej części, zastrzeżenia skarżących co do wartości dowodu, z zeznań świadka koronnego występującego w niniejszej sprawie, stwierdzić jednocześnie należy, iż dowód z takich zeznań należy oceniać zgodnie z ogólnymi regułami oceny dowodów określonymi w art. 7 k.p.k.

- Nie jest to zatem, z jednej strony, dowód z istoty uprzywilejowany

podlegający odrębnym kryteriom oceny, któremu co do zasady należy dawać wiarę, bez jakiegokolwiek weryfikacji i to w odniesieniu do wszystkich czynów, które świadek ujawnił wobec organów ścigania. [Przy czym świadek koronny, ujmując tę instytucję w sposób modelowy, powinien być zainteresowany w składaniu swoich zeznań z ponadprzeciętną rzetelnością i skrupulatnością, tak by w toku procesu nie utracić uzyskanego statusu (art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym – tj. Dz. U. 2016 r. poz. 1197). Należy jednak, niezależnie od powyższego teoretycznego modelu, badać na każdym etapie postępowania, okoliczności dotyczące rzeczywistych motywacji, którymi świadek kierował się ujawniając pozostałych sprawców, lub dalsze przestępstwa, w celu rozstrzygnięcia, czy nie kryją się za tym, inne nieznanie organom ścigania intencje, mogące wskazywać, iż świadek zeznaje nieprawdę lub, prawdę zataja.]

- Z drugiej strony dowód z zeznań świadka koronnego, nie jest dowodem gorszym od innych dowodów osobowych, zwłaszcza z uwagi na okoliczności, iż nie są to z istoty rzeczy zeznania składane przez osoby o nieposzlakowanym charakterze i przeszłości.

- Nie jest zatem dowodem, który wymaga wprowadzania dodatkowych kryteriów ocen, wychodzących poza ramy art. 7 k.p.k., na przykład poprzez arbitralne stwierdzenie (niejednokrotnie pojawiające się w praktyce orzeczniczej), iż dowód z zeznań świadka koronnego, nie może stanowić

samodzielnie, wyłącznej bądź zasadniczej, podstawy ustaleń faktycznych wyroku skazującego.

- W każdym wypadku, wyciągnięcie tak radykalnego wniosku musi wynikać z analizy całokształtu okoliczności danej sprawy i to nie dokonywanej w sposób uogólniony lecz w aspekcie poszczególnych czynów i sprawców, których pomawia świadek.

- Niekiedy wiarygodność świadka może wynikać z tzw. logiki faktów, nawet gdy jego relacja nie znajduje bezpośredniego wsparcia w innych dowodach, zwłaszcza gdy w konkretnym przypadku świadek nie ma żadnego interesu procesowego by fałszywie obciążać daną osobę sprawstwem przestępstwa niepopelnionego lub popelnionego przez inne osoby np. gdy obciąża osoby o nieustalonej tożsamości, gdy dotyczy to błahych czynów nie podnoszących rangi jego „zasług” w oczach organów procesowych lub gdy dany czyn, w zakresie którego zeznania świadka koronnego nie zostały poparte wprost innym dowodem, stanowi jedynie nieznaczny wycinek szerzej opisywanej przez niego działalności przestępczej, w zakresie której zeznania tego świadka zostały w pełni zweryfikowane i uwiarygodnione innymi dowodami.

- Co do świadka koronnego występującego w przedmiotowej sprawie tj. K. T. (1), należy tak jak wobec wszystkich innych świadków, stosować zasadę swobodnej oceny dowodów określoną w art. 7 k.p.k., z uwzględnieniem wypracowanych w orzecznictwie standardów, którymi winna charakteryzować się ocena dowodu z pomówienia (zob. np. wyroki Sądu Apelacyjnego w

Krakowie sygn. akt II AKa 189/11, II AKa 187/98, Sądu Apelacyjnego w Katowicach II AKa 411/04 i in.). Należy zatem, zgodnie z ww. trafnym orzecnictwem, zwrócić przy ocenie tegoż dowodu uwagę na to, czy informacje świadka obciążające daną osobę są choćby częściowo przyznawane przez pomówionego, czy są potwierdzone innymi dowodami, czy relacje tego świadka są spontaniczne, pochodzące od osoby bezstronnej, czy są spójne, konsekwentne itp.

- W odniesieniu do oceny pomówień, znajdujących się w zeznaniach świadka K. T. należy dodatkowo mieć na względzie okoliczność, iż nie jest on typowym skruszonym przestępcą, obciążającym innych współsprawców, ale że jest on sprawcą wyjątkowo dużej liczby przestępstw (k. 9878 – około 150 czynów), których wspólną, charakterystyczną, cechą było nieustanne oszukiwanie i manipulacja niemal wszystkimi osobami i instytucjami, z którymi świadek zetknął się w trakcie przestępczej działalności – począwszy od zawodowych przestępców i członków ich rodzin, poprzez osoby ze środowiska medycznego i prawniczego, aż po funkcjonariuszy policji i służb z którymi świadek współpracował.

- Nadto świadek koronny został prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 235 k.k. i 233 § 1 k.k. popełnione w latach 2002 – 2003, polegające na przedstawieniu fałszywych dowodów i dwukrotnym złożeniu fałszywych zeznań, w których pomówił prokuratora A. Komosę o przyjęciu łapówki w kwocie 200.000 zł (wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy k. 3448, t. LXXXI).

- Oceniając zeznania K. T. złożone w niniejszej sprawie, obciążające oskarżonego prokuratora K. W. (1), popełnieniem szeregu przestępstw o charakterze korupcyjnym, nie można tracić z pola widzenia okoliczności, iż motywem pomówienia prokuratora K. o przyjęcie łapówki były zarzuty i środki zastosowane wobec świadka przez ww. prokuratora. („ Byłem wściekły za niezrozumiałe zastosowanie wobec mnie aresztu” k. 2975).

- Pomówienie prokuratora K. wskazuje na niezwykle stopień zuchwałości i brak skrupułów u świadka koronnego, a także na istnienie motywu zemsty, którą kierował się świadek obciążając niewinną osobę. Tym samym koniecznym jest badanie i rozważanie, również w toku niniejszego postępowania, czy świadek może kierować się, wobec prokuratora, oskarżonego w przedmiotowej sprawie, analogicznym motywem, czy też np. chęcią odwetu lub pozbycia się niewygodnej osoby.

- Dodatkowo, rozważyć należy, czy okoliczność, iż K. T. miał problemy z uzyskaniem statusu świadka koronnego, pozostawał w związku z ujawnieniem faktu wcześniejszego pomówienia prokuratora K. i czy fakt ten nie rzutował w efekcie na kształt zeznań świadka w niniejszym postępowaniu, poprzez chociażby chęć wykazania się ponadprzeciętną gorliwością w obciążaniu pomawianych osób (np. t. 50 k. 9867v, k. 9872).

- Przytoczone powyżej okoliczności, które nie znalazły należytego odzwierciedlenia w dociekaniach i rozważaniach Sądu I instancji,

wskazują, iż do zeznań świadka koronnego K. T. (1), zwłaszcza w zakresie dotyczącym przestępstw przypisanych prokuratorowi pomawianemu przez niego w niniejszej sprawie, należy podchodzić z wyjątkową ostrożnością. Tymczasem, jak trafnie wykazano w apelacjach obrońców oskarżonego, sądowa ocena zeznań świadka koronnego - nie tylko nie cechowała się tego rodzaju daleko posuniętą ostrożnością, ale wprost przeciwnie - była dowolna, ogólnikowa, powierzchowna i nieadekwatna od szeregu istotnych okoliczności ujawnionych w sprawie, a także pomijająca wyraźne niespójności i niejasności pojawiające się w kolejnych zeznaniach świadka.

- W szczególności Sąd nie odniósł się do sprzeczności w zeznaniach ww. świadka, dotyczących jednej z najistotniejszych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestii - czy samochód V. (...) był użytkowany, a następnie przyjęty przez oskarżonego, w związku z pełnieniem funkcji prokuratora, w zamian za udzielenie rad i informacji utrudniających postępowania karne - czy też było to świadczenie o charakterze cywilno-prawnym, związane z wzajemnymi rozliczeniami świadka z oskarżonym, w tym z rozliczeniem dotyczącym zapłaty kwoty 40.000 zł za samochód marki V. (...), określonej w umowie kupna - sprzedaży samochodu z dnia 16 czerwca 2004 r. (k. 1578 t. A/VIII).

- Sąd I instancji przyjął (jak się zdaje), iż nie doszło ostatecznie do zapłacenia przez oskarżonego na rzecz świadka koronnego kwoty 40.000 zł, określonej w tej umowie, aczkolwiek ustalenie takie

nie zostało wprost wyartykułowane w pisemnych motywach wyroku. Wskazuje się tu natomiast na brak wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, co do tego, iż V. został wydany w zamian za V. (str. 248 uzasadnienia). Tym samym umowa z dnia 16 czerwca 2004 r. miałyby mieć (tak jak to określa w uzasadnieniu wyroku kasatoryjnego Sąd Najwyższy z dnia 24 maja 2018 r. – str. 36) jedynie formalny charakter, nie wiążący się z obowiązkiem zapłaty i przeniesienia własności pojazdu.

- Jak trafnie podkreślono w obu apelacjach, zeznania świadka są w tym zakresie wyjątkowo niekonsekwentne, a nawet wzajemnie wykluczające się, których to sprzeczności Sąd I instancji, co do zasady, nie dostrzegał albo też odniósł się do nich jedynie ogólnikowo, powołując się na upływ czasu i drugorzędne znaczenie okoliczności, których dotyczą (str. 253 uzasadnienia)

- Warto zauważyć, że wyjątkowo powierzchowna ocena dowodów w powyższym zakresie skutkowałą ewidentnie błędnym przyjęciem przez Sąd I instancji, iż świadek koronny, po podpisaniu umowy kupna – sprzedaży (...), wycofał się z niej i oddał oskarżonemu pieniądze (str. 247 uzasadnienia). Tymczasem fakt oddania zapłaconych pieniędzy, nie został potwierdzony ani w zeznaniach świadka ani w wyjaśnieniach oskarżonego.

- Natomiast zeznania świadka koronnego są w powyższej kwestii niezwykle niestabilne.

- W zeznaniach złożonych w śledztwie z dnia 18 czerwca 2007 r. świadek stwierdził, iż do zawarcia umowy zakupu V. nie doszło, zaś

w kolejnych zeznaniach świadek mówił, iż pamięta, że podpisał jedynie projekt jakiejś umowy, a umowa była pokreślona (k. 1570 t. A/VIII).

- Po okazaniu oryginału umowy świadek zeznał z kolei, iż były dwie umowy – czyli umowa o której mówił poprzednio (pokreślona) oraz zamieniona na umowę, której oryginał mu okazano (t. A/IX k. 1606).

- W sprawie V K 177/06 świadek zeznał natomiast, że podpisał jakąś umowę, ale na drugi dzień się rozmyślił i nie jest w stanie powiedzieć, czy oskarżony zapłacił mu gotówką jakąś kwotę za V. (t. 40/I, k. 47) oraz, że zapomniał o tej umowie i nie wie dlaczego napisał tę umowę (t. 40/IV k.645).

- Wszelako na rozprawie w niniejszym postępowaniu w dniu 11 lutego 2014 r. świadek, odnosząc się do umowy z dnia 15 czerwca 2004 r., stwierdził, iż samochodu oskarżonemu nie wydał a oskarżony za niego nie zapłacił (k. 3008 t. 79).

- Jeszcze później, podczas kolejnego przesłuchania, w sprawie V K 177/08 z dnia 23 stycznia 2016 r., świadek zeznał odmiennie, iż nie może wykluczyć, że jakieś pieniądze dostał przy okazji podpisywania ww. umowy (k. 6 133 t. 89). Następnie odpowiadając na pytanie czy oskarżony wszedł w posiadanie V. w zamian za V. (...), świadek stwierdził „nie pamiętam, nie mogę nic powiedzieć na temat samochodów i obrazów, rozliczeń z tym związanych” (k. 5134).

- Sąd I instancji nie podjął nawet próby zbadania i wyjaśnienia powyższych rozbieżności i wątpliwości, ani w toku

postępowania dowodowego, ani w ramach rozważań zawartych w uzasadnieniu wyroku. - W związku z tym, na obecnym etapie postępowania nie sposób uznać, iż zeznania świadka koronnego stanowią stabilną podstawę dowodową, pozwalającą na skuteczne podważenie wyjaśnień oskarżonego, iż użytkował on, a następnie otrzymał samochód V., w związku m. in. z niewywiązaniem się świadka z umowy kupna – sprzedaży samochodu V..

- Wskazać też należy, że zaprezentowane wyżej niezwykle doniosłe elementy zeznań świadka koronnego, w których w istocie zaprzecza on swoim wcześniejszym relacjom o wyłącznie korupcyjnym charakterze użyczenia i przyjęcia przez oskarżonego samochodu V., pojawiły się na etapie postępowania sądowego w sprawie V K 177/08 (w styczniu 2015 r.) a protokoły tych zeznań zostały załączane do akt niniejszej sprawy w maju 2015 r. (k. 5115).

- Powinnością Sądu I instancji było w tym przypadku doprowadzenie do wnikliwego zbadania i wyjaśnienia powyższych okoliczności w ramach postępowania dowodowego, szczególnie poprzez ponowne przesłuchanie świadka koronnego w celu skonfrontowania i zweryfikowania jego skrajnie odmiennych relacji pojawiających się sukcesywnie w przedmiotowym postępowaniu i w toczącym się równoległe procesie w sprawie V K 177/08.

- Przypomnieć należy, że obrońca oskarżonego złożył w niniejszej sprawie wnioski dowodowe o ponowne przesłuchanie świadka koronnego właśnie na okoliczności

wynikające z treści protokołów zeznań złożonych przez świadka koronnego w styczniu 2015 r. w ww. sprawie V K 177/08 (k. 5144). Sąd I instancji oddalił jednak powyższy wniosek na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazując, iż okoliczności na jakie miały być przesłuchany świadek nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k. 5178 – 5.181).

- Oddalenie wniosku obrońcy niewątpliwie nie znajdowano w tym przypadku oparcia w treści art. 170 § 1 k.p.k. albowiem uzupełniające przesłuchanie świadka mogło przyczynić się właśnie do wyjaśnienia okoliczności kluczowych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w tym kwestii zawarcia i realizacji umowy kupna – sprzedaży samochodu V., a nadto okoliczności dotyczących motywacji, którymi świadek koronny kierował się kształtując treść zeznań pomawiających oskarżonego.

- Tym samym zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. sformułowany w pkt III c) apelacji adw. W. O. uznać należy za zasadny.

- Za w pełni trafną uznać też należy argumentację obrońcy, iż okoliczności podnoszone w ww. wniosku dowodowym, dotyczące generalnie genezy współpracy świadka koronnego z organami ścigania, dotyczą zarazem ściśle sfery motywacyjnej świadka, wpływając bezpośrednio na ocenę jego wiarygodności.

- Badanie motywacji świadka, przy formułowaniu szeregu pomówień obciążających oskarżonego, jest niezbędne przede wszystkim z tego względu, iż stanowiły one element jego swoistej gry z organami ścigania ((...), (...)) i prokuratora, która miała

mu zapewnić faktyczną bezkarność poprzez uzyskanie statusu świadka koronnego, a której kulisy ujawnił częściowo właśnie w ramach pominiętych przez Sąd I instancji zeznań złożonych w sprawie V K 177/08 w styczniu 2015 r. (k. 5119 – 5137).

- Okoliczności powyższe muszą być wnikliwie zbadane i wyjaśnione w przedmiotowym postępowaniu, dotyczącym zarzutu stawianego oskarżonemu w oparciu o materiał dowodowy w znacznej części tożsamy z materiałem stanowiącym podstawę oskarżenia w sprawie V K 177/08. W szczególności sprawdzić należy na ile postawa świadka koronnego, w okresie gdy złożył on zeznania obciążające oskarżonego, mogła być ukształtowana przez służby i organy ścigania, z którymi świadek wówczas współpracował i w jakim stopniu mogło to wpływać na treści jego zeznań w obszarze zarzutu korupcyjnego dotyczącego przyjęcia przez oskarżonego samochodu V..

- Niezbędnym jest dokonanie weryfikacji zeznań ww. świadka wskazujących m. in., iż w tym czasie istniało „ciśnienie”, „taki okres polityczny” żeby z jego działalności „rozkreć dużą sprawę” (k. 5125). Przedstawiciele ww. organów o współpracy świadka z oskarżonym: „wiedzieli od początku, trzy lata wcześniej”, „kreowali rozwijanie tej działalności” poprzez dawanie ochrony operacyjnej, udzielanie świadkowi informacji m. in. dotyczących podsłuchów (k. 5125, t. 89). Nie ulega wątpliwości, że świadek wykazywał się na tym polu wyjątkową aktywnością (czego nie ukrywa), co należy oceniać w kontekście jego wypowiedzi, z których wynika, iż potrafił

„wystawić” czy też „przehandlować” policji inne osoby podejrzewane o działalność przestępczą, w zamian za uzyskiwanie dla siebie korzyści w postaci swoistego parasola ochronnego roztaczanego nad jego nielegalną działalnością oraz uzyskiwania od ww. podmiotów informacji ułatwiających mu taką działalność.

- Istotna jest też w tym przypadku dodatkowa motywacja świadka koronnego, który np. miał „wystawić” w ten sposób inną osobę tylko dlatego, iż był on jej winien pieniądze (zob. zeznania świadka koronnego A. L. dotyczące R. R. (2) (t. V k. 876 – 882).

- Oceniając motywację i stopień zaangażowania K. T. w jego relacjach z organami ścigania w okresie, w którym zdecydował się na pomówienie oskarżonego, należy też mieć na uwadze okoliczność, iż Prokuratura Apelacyjna w Warszawie stała na stanowisku, że nie zasługuje on na uzyskanie statusu świadka koronnego (k. 5129). Zdaniem obrońcy miałyby to spowodować zainicjowanie działań wymierzonych w prokuratora prokuratury (...) (tj. oskarżonego) w celu wyłączenia tej prokuratury od nadzoru nad procedurą związaną z nadaniem K. T. ww. statusu (k. 5147).

- Kolejnym, zignorowanym przez Sąd I instancji wątkiem, mogącym ewentualnie wspierać zarysowaną przez obrońcę hipotezę, dotyczącą możliwości wykreowania fałszywego pomówienia oskarżonego, w zakresie korupcyjnego użytkowania i następnie zakupu samochodu V., w ramach starań K. T. o uzyskanie statusu świadka koronnego (w celu sprostania oczekiwaniom

sygnalizowanym przez ww. organa) są okoliczności poruszane w zeznaniach świadka A. C. (1).

- Sąd I instancji uchylił się od rzetelnej analizy zeznań tegoż świadka, w kontekście ich znaczenia dla oceny wiarygodności pomówień świadka koronnego, w zakresie czynu z pkt XXVIII aktu oskarżenia (tj. okoliczności użytkowania V.), przyjmując, iż zeznania A. C. zasługują na wiarę.

- Tymczasem, właśnie w tych zeznaniach, świadek opowiedziała w jaki sposób była nakłaniana przez przesłuchujące ją osoby do złożenia zeznań obciążających oskarżonego W. „chodziło o to żebym powiedziała, iż sprzedałam samochód p. W. jako łapówkę”, „w zamian za uchylenie aresztu mojemu mężowi”, „powiedzieli, że wyjdę do domu jak pomówię W.” (t. 40/IV k. 755, 759 t. LXXVII k. 2725, t. LXXVII k. 2727).

- Uznając zeznania A. C. za wiarygodne, Sąd I instancji przeszedł do porządku dziennego nad nader istotnymi faktami wynikającymi z tych zeznań, że po pierwsze, w sprawie (i to właśnie w odniesieniu do samochodu V. stanowiącego przedmiot czynu z pkt XXVIII a/o), miałoby dojść do próby spreparowania fałszywego dowodu obciążającego W., korupcyjnym charakterem nabycia tegoż samochodu oraz, że po drugie, zarysowana przez funkcjonariuszy przesłuchujących A. C. koncepcja popełnienia ww. przestępstwa przez oskarżonego odbiegała od sposobu, w jaki czyn ten miał być dokonany w świetle zeznań środka koronnego, które stały się podstawą zarzutu sformułowanego w pkt XXVIII a/o.

- Oskarżonemu zarzucono i ostatecznie przypisano w wyroku, czyn polegający na przyjęciu korzyści majątkowej (w postaci nieodpłatnego użyczenia a następnie zapłaty przeważającej części ceny za ten pojazd) od K. T. a nie od A. C. lub od jej męża.

- Nie przesądzając na obecnym etapie kwestii wiarygodności ww. zeznań świadka A. C. należy jednak wskazać, iż sądowa ocena dowodu z jej zeznań musi uwzględniać zagadnienie interesu procesowego jaki mogłaby świadek realizować składając w niniejszym postępowaniu zeznania dyskredytujące organa ścigania i przynajmniej pośrednio, korzystne dla oskarżonego.

- Przyjmując hipotetycznie, że zeznania te są wiarygodne należałoby też rozważyć dlaczego przedstawiciele ww. organów forsowali w tym czasie koncepcję wręczenia łapówki dla oskarżonego przez małż. C., skoro jednocześnie współdziałali z K. T., który winien przedstawić im wersję zgodną ze stanem faktycznym, ustalonym w niniejszym postępowaniu, na podstawie jego późniejszych zeznań (vide postanowienie Prokuratury z 10 kwietnia 2007 r. dotyczące w pkt 1 przyjęcia przez K. W. samochodu V. od K. T. – t. A/II k. 351).

- Co istotne, wątek nieodpłatnego korzystania przez oskarżonego z ww. samochodu jako formy łapówki od K. T., nie pojawia się w stenogramach rozmów telefonicznych oskarżonego z T. podsłuchanych w okresie, w którym owo korzystanie miało być realizowane (t. A/XI – k. 2111 i nast.)

- W podsłuchanych rozmowach z oskarżonym, K. T. zdaje się sugerować korupcyjny charakter (poprzez niedopłacenie cen) kontaktów oskarżonego z A. C. w związku z nabyciem samochodu V. (t. A/XI, k 2189 i nast.)

- Analogiczne sugestie znajdują się w zeznaniach świadka koronnego (t. I k. 93).

- Sąd I instancji nie dostrzegł powyższych wypowiedzi świadka koronnego, podobnie jak nie poddał należytej analizie i ocenie zeznań tegoż świadka w zakresie dotyczącym konkretnych działań jakie oskarżony miałby podejmować (zgodnie z zarzutem), w zamian za przyjętą korzyść majątkową w postaci ww. samochodu.

- W opisie czynu z pkt XXVIII a/o przypisanego oskarżonemu wskazano, iż w zamian za przyjętą korzyść majątkową oskarżony udzielał świadkowi koronnemu K. T. informacji o prowadzonych lub nadzorowanych postępowaniach karnych i rad co do skutecznego utrudniania postępowań karnych prowadzonych przeciw osobom zlecającym świadkowi bezprawne działania.

- Wszelako zeznania świadka są w tym zakresie dalece nieprecyzyjne. Świadek nie wskazał w tej mierze żadnej konkretnej sprawy karnej prowadzonej przez oskarżonego w okresie objętym zarzutem z pkt XXVIII. Stwierdził, iż nie przypomina sobie sprawy, którą miałby się zajmować i która byłaby bezpośrednio nadzorowana przez K. W. (k. 3011 t. LXXIX).

- Nadto świadek tylko ogólnikowo odwoływał się do informacji i rad udzielanych przez oskarżonego,

nie potrafiąc ich dostatecznie skonkretyzować. Używał przy tym niejednoznacznego określenia o „konsultowaniu” spraw lub o przekazywaniu plotek (np. k. 3005 – 3006 t. 79, k. 2989). Nie potrafił też wskazać żadnego konkretnego przykładu skutecznego utrudniania postępowania karnego w wyniku otrzymanej od oskarżonego rady.

- Z niektórych wypowiedzi świadka może wręcz wynikać, iż samo nieodpłatne użyczenie V. oskarżonemu nie było przez niego poczytane jako korzyść majątkowa o charakterze korupcyjnym „chciałem mieć W. uwięzanie tym samochodem. To znaczy, że nie była to żadna korzyść za konkretną sprawę, ale był to rodzaj uzależnienia i powiązania między nami” (wyjaśnienia z dnia 18 grudnia 2007 r.).

- Rzecz jednak w tym, że tego rodzaju uwięzanie, wzajemne uzależnienie, czy powiązanie osoby pełniącej funkcję publiczną z inną osobą, nie może być uznane samo w sobie za zachowanie wyczerpujące znamiona przestępstwa sprzedajności z art. 228 § 1 i 3 k.k. Tym bardziej, że jak wynika z zeznań świadka koronnego cytowanych w uzasadnieniu wyroku, nigdy nie było pomiędzy oskarżonym a świadkiem umowy, co do tego, iż oskarżony udziela mu informacji (dotyczących spraw toczących się w prokuraturze) w zamian za użyczenie pojazdu (str. 250 uzasadnienia).

- Dotyczy to również dzieł sztuki (nieobjętych zarzutami w akcie oskarżenia), których sprzedawanie przez oskarżonego świadkowi koronnemu po zawyżonych cenach miało być zdaniem tegoż świadka formą łapówki.

- Zupełnie inaczej kwestię możliwości uznania, iż użytkowanie samochodu (a następnie jego nabycie) było w istocie korzyścią o korupcyjnym charakterze należałoby rozważać przy uwzględnieniu chronologii wydarzeń, opisanych w pkt XXVII, XXVIII i XXIX aktu oskarżenia.

- Oskarżony zgodnie z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w zakresie ww. czynów w zaskarżonym wyroku, miał w miesiącach styczeń – październik 2003 r. przyjmować korzyść majątkową m. in. od świadka koronnego, w kwocie łącznej 50 tys. zł w związku z prowadzonym przez niego postępowaniem przygotowawczym i umorzeniem tegoż postępowania (pkt XXVII a/o) zaś w lutym 2004 r. przyjmując od świadka koronnego korzyść w kwocie 16.000 zł w związku z wykonywaniem czynności w innym postępowaniu i w zamian za pomoc w utrudnianiu tegoż postępowania (czyn z pkt XXIX a/o).

- Przedmiotowy czyn z pkt XXVIII a/o miałby być popełniony zgodnie z wyrokiem w okresie od lata 2004 do grudnia 2006 r.

- W takiej sytuacji fakt nieodpłatnego korzystania przez oskarżonego z samochodu świadka koronnego, przez okres ok. dwóch i pół roku (abstrahując w tym momencie do kwestii ewentualnego zadłużenia świadka u oskarżonego) i przejęcia go za niewielką część jego ceny, stanowiłby okoliczność wskazującą, iż doszło w tym przypadku do przyjęcia korzyści majątkowej o podłożu korupcyjnym, w związku z pełnieniem przez oskarżonego funkcji prokuratora.

- Niezależnie od kwalifikacji przyjętej w akcie oskarżenia

zauważyć bowiem należy, że przestępstwo sprzedajności osoby pełniącej funkcję prokuratora nie musi polegać na podejmowaniu konkretnych zachowań łamiących prawo, o których mowa w art. 228 § 3 k.k. (np. udzielania informacji objętych tajemnicą śledztwa lub też służących utrudnieniem postępowania karnego) ale też może polegać na przyjęciu korzyści majątkowej jedynie „w związku” z pełnieniem funkcji publicznej (art. 228 § 1 k.k.)

- W tym stanie rzeczy, przy hipotetycznej trafności zarzutów korupcyjnych z pkt XXVII, XXIX a/o, wyżej omawiane „uwiązanie” oskarżonego przez świadka koronnego, poprzez nieopłatne użyczenie samochodu (zarzut XXVIII) w oczekiwaniu na ewentualne kolejne rady, informacje, plotki itp., dotyczące postępowań karnych (nawet bez ziszczenia się tych zachowań), mogłoby być uznane za układ o charakterze korupcyjnym (w rozumieniu art. 228 § 1 k.k.), w pełni zrozumiały i oczywisty dla obu stron, również w sposób dorozumiany, bez potrzeby wzajemnego umawiania się co do tej kwestii.

- Rzecz jednak w tym, iż co do czynów z pkt XXVII i XXIX aktu oskarżenia, oskarżony został prawomocnie uniewinniony. Poczynione w tym obrębie ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku nie mogą więc aktualnie rzutować na ocenę wiarygodności zeznań świadka koronnego, jak też wyjaśnień oskarżonego, w zakresie dotyczącym tego, czy oskarżony obejmował swą świadomością okoliczność, iż samochód V. został mu nieodpłatnie użyczony a następnie sprzedany po

niższej cenie, w ramach korzyści majątkowej związanej z pełnioną przez niego funkcją.

- Co do podnoszonego w obu apelacjach zarzutu obrazu art. 410 k.p.k. podzielić należy stanowisko obrońców, iż Sąd I instancji nie odniósł się lub nie rozważył w sposób należyty szeregu okoliczności i zagadnień rysujących się na tle ujawnionego materiału dowodowego, które były niezwykle istotne dla trafnego rozstrzygnięcia sprawy.

- Skala tych zaniechań jest tak rozległa, iż musiała ona doprowadzić (w powiązaniu z wyżej omawianym niezasadnym odstępniem od uwzględnienia wniosku dowodowego obrońcy) do uchylecia zaskarżonego wyroku w celu wyjaśnienia wszystkich wątpliwości i istotnych okoliczności sprawy w ponownym postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

- Sąd ponownie rozpoznający sprawę zobligowany będzie, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 7 i 410 k.p.k., do wnikliwego zbadania i rozważenia tych okoliczności, które zostały, w zasadzie pominięte w dotychczasowym postępowaniu przed Sądem meriti.

- Są to przede wszystkim:

a) Kwestie przyczyn i okoliczności sporządzenia i podpisania przez oskarżonego i świadka koronnego umowy kupna – sprzedaży samochodu V. (...) opatrzonej datą 16 czerwca 2004 r., w celu jednoznacznego ustalenia czy umowa ta miała jedynie formalny charakter (tak jak to ujął Sąd Najwyższy w wyroku kasatoryjnym – str. 34, 36), czy też rzeczywiście

oskarżony uiścił K. T. zapłatę (jej część) za ten samochód. Przyjęcie, iż ww. umowa miała jedynie formalny, czy też pozorny charakter wiązałaby się z koniecznością rozważenia, jaki interes miały strony w sporządzaniu takiego rodzaju umowy, tym bardziej, że jak wynika z wyjaśnień oskarżonego, ewentualne rozliczenia finansowe pomiędzy stronami dotyczące sprzedaży dzieł sztuki miałyby powstać dopiero w okresie po sporządzeniu ww. umowy (t. A II k. 208).

b) W powyższym kontekście należy rozważyć i ocenić kwestię widocznej zmienności zeznań świadka koronnego w zakresie dotyczącym okoliczności zawarcia umowy kupna – sprzedaży samochodu V., w korelacji z względną stałością wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie.

c) Wnikliwego zbadania i wyjaśnienia wymagają okoliczności dotyczące zaangażowania adwokata T. J. (1) jako arbitra w mediacjach dotyczących rozliczeń finansowych pomiędzy oskarżonym i K. T.. Jednocześnie należy rozważyć czy możliwym, racjonalnym i bezpiecznym było (z punktu widzenia nie tylko oskarżonego ale i K. T.) wciągnięcie adwokata w zawile kwestie wzajemnych pretensji i rozliczeń pomiędzy oskarżonym i K. T., których przedmiotem miały być zarówno samochody posiadane przez K. T. jak i dzieła sztuki przekazane przez oskarżonego, w sytuacji w której (jak twierdzi świadek koronny), faktycznym podłożem działań podejmowanych w tym zakresie przez ww. osoby był mechanizm korupcyjny.

c) Rozważyć należy, w sposób dogłębny, kwestie rzeczywistych

motywów, którymi kierował się świadek K. T., najpierw użyczając oskarżonemu nieodpłatnie, przez relatywnie długi okres, samochód V., a następnie nie domagając się (po przeniesieniu własności samochodu na oskarżonego) zapłaty kwoty rat płaconych przez świadka wcześniej za ten samochód A. C. (1), stanowiących w sumie przeważającą część jego wartości. Czy rzeczywiście było to motywowane jedynie zamiarem „uwiązania” oskarżonego prokuratora, tak jak to jest ujęte w niektórych relacjach świadka koronnego [i czy tego rodzaju uwiązanie osoby publicznej, bez konkretnych działań wzajemnych ze strony tej osoby a nawet bez dokonania wyraźnych uzgodnień pomiędzy tą sobą a świadkiem, należy rozpatrywać w kategoriach przyjęcia korzyści majątkowej w związku z pełnieniem funkcji publicznej w rozumieniu art. 228 § 1 k.k.], czy też było to (jak wynika to z innych zeznań świadka koronnego) wręczenie korzyści majątkowej, którą oskarżony przyjął, w związku z pełnieniem funkcji prokuratora w zamian za konkretne zachowania naruszające przepisy prawa np. w postaci udzielania rad i informacji, które mogłyby torpedować określone postępowania karne.

d) Analizie powinny być poddane określone zapiski znajdujące się w osobistym kalendarzu oskarżonego, które mogą wskazywać na zamiar zawiadomienia (w lecie 2006 r.) prokuratury o przestępstwie popełnionym przez świadka koronnego na szkodę oskarżonego związanym z wzajemnymi rozliczeniami dotyczącymi samochodu i obrazów. Istotnym jest bowiem, w kontekście badania linii obrony oskarżonego,

nie tylko to, która ze stron tychże rozliczeń miała rację, co do stanu wzajemnych należności (z uwzględnieniem kwestii istnienia lub nieistnienia należności za samochód V. w kwocie 40.000 zł) lecz i to czy rzeczywiście oskarżony w okresie objętym zarzutem miał (mógł mieć) przekonanie, iż świadek jest jego dłużnikiem i to w skali odpowiadającej wartości korzyści majątkowej, którą określono w pkt XXVIII a/o.

e) Rzetelnego rozważenia wymaga kwestia motywacji świadka koronnego do składania zeznań określonej treści, w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XXVIII a/o, w kontekście trudności z uzyskaniem przez niego statusu świadka koronnego w ramach prokuratury (...) i w powiązaniu z ewentualnym „ciśnieniem”, czy też zapotrzebowaniem ze strony organów ścigania na materiały obciążające oskarżonego, na co z kolei może wskazywać omawiana wcześniej treść zeznań świadka A. C. (1), dotycząca przebiegu jej przesłuchań ukierunkowanych na zdobycie informacji o korupcyjnym charakterze nabycia V. (...).

f) Sąd I instancji, analizując motywacje świadka pomawiającego oskarżonego w niniejszej sprawie, nie może uchylić się do pogłębionej analizy analogicznej sprawy dotyczącej pomówienia prokuratora K., w której pojawia się motyw zemsty świadka na ww. prokuraturze za krzywdę, którą prokurator miał mu rzekomo wyrządzić, stosując tymczasowe aresztowanie. Jest to istotne o tyle, że (zwłaszcza przy założeniu formalnego jedynie charakteru umowy sprzedaży V. z 2004 r.) z

zeznań świadka koronnego wynika, iż to oskarżony był jego dłużnikiem, który nie chciał mu zwrócić pieniędzy, czyli innymi słowy, był osobą, która wyrządziła w ten sposób krzywdę świadkowi. Rozważenia wymaga też sytuacja odwrotna, iż to świadek był dłużnikiem oskarżonego (tak jak to wynika z wyjaśnień oskarżonego) mogącym ewentualnie kierować się chęcią pozbycia się swojego wierzyciela, składając obarczające go zeznania w ramach procedury uzyskiwania statusu świadka koronnego (co zasugerowano w apelacjach). Na taki mechanizm działania A. T. mogą wskazywać zeznania innego świadka koronnego A. L. (2), z których wynika, iż K. T. „wystawiał” policji ludzi od których brał wcześniej pieniądze i nie chciał ich oddawać (k. 881 t. V).

g) Powyższe ocenić należy w kontekście tych wypowiedzi przesłuchanych w sprawie świadków R. G., P. F. czy T. J. (1) z których wynika, iż były pomiędzy oskarżonym i świadkiem koronnym, rozliczenia w których pewną rolę mógł odgrywać samochód V., co pozostaje w opozycji do tych zeznań świadka koronnego, które wskazują, iż tego rodzaju rozliczeń w ogóle nie było (t. 40/II k. 418 – 426. T. 83 k. 4845 – 4846, t. 40/V k. 984 – 988, t. 78 k. 2854). Świadek J. nie tylko mówił o jakichś bliżej nieokreślonych rozliczeniach związanych z samochodem V. ale też wskazał, iż T. był winien oskarżonemu pieniądze „około 20 tys. zł z tytułu pożyczki” – co dodatkowo może przemawiać za tym, iż K. T. w relacjach z oskarżonym występował w charakterze dłużnika (przynajmniej w dacie mediacji z udziałem T. J.) i to niezależnie od tego, czy

należności w tym zakresie wynikały z niewywiązania się z umowy (...) (np. k. 2327v).

- Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika by powyższe okoliczności znalazły się w polu widzenia Sądu orzekającego, a zatem jest oczywistym, że staną się one przedmiotem rozważań Sądu rozpoznającego sprawę ponownie.

- W tym miejscu zastrzec należy, że suma zarysowanych wyżej zastrzeżeń i wątpliwości, które pojawiły się w odniesieniu do ocen i rozważań Sądu I instancji, dotyczących wiarygodności zeznań świadka koronnego (a co za tym idzie, co do trafności poczynionych w oparciu o te zeznania, ustaleń faktycznych w obrębie czynu z pkt XXVIII a/o) nie daje na aktualnym etapie postępowania podstaw do arbitralnego rozstrzygnięcia, iż zeznania tegoż świadka, w części odnoszącej się do oskarżonego W., są z gruntu fałszywe, a tym samym, że przeciwstawne im wyjaśnienia oskarżonego są prawdziwe, co w efekcie skutkowałoby koniecznością wydania wyroku uniewinniającego w instancji odwoławczej.

- Otóż, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku kasatoryjnym, szczegółowa analiza dowodów zgromadzonych w zakresie zarzutu z pkt XXVIII a/o winna obejmować całokształt złożonych relacji istniejących pomiędzy oskarżonym i świadkiem koronnym, a zatem również tych okoliczności, które nie mogą być uznane za korzystne dla oskarżonego.

- Pierwszoplanowe znaczenie ma w tym zakresie okoliczność, iż - przy założeniu, że doszło do faktycznego zawarcia umowy kupna – sprzedaży

samochodu V. z jednoczesnym uiszczeniem zapłaty w kwocie 40.000 zł (bez rzeczywistego przeniesienia posiadania tegoż pojazdu) - niezrealizowana przez świadka umowa z 16 czerwca 2004 r. powinna się stać, w sposób naturalny, podstawą rozliczeń finansowych pomiędzy oskarżonym i świadkiem oraz istotą wynikłych na ich tle sporów.

- Tymczasem, wątek zawarcia tej umowy i niewywiązania się przez świadka z jej wykonania, co do zasady, nie pojawia się w zeznaniach świadków wspominających o spornych rozliczeniach między oskarżonym i K. T. – tj. F. i D. – oraz, co zaskakujące, w zeznaniach T. J., który jako arbiter, siłą rzeczy, musiał w sposób bardziej dogłębny interesować się podstawą ww. rozliczeń i sporów [J. mówi w tym przypadku o pożyczaniu K. T. kwoty 20.000 zł, co nie jest równoznaczne z uiszczeniem zapłaty za samochód bez jego wydania kupującemu (t. I k. 11 – 12 t. 35, k. 2326 – 2328)].

- Co istotne wątek ten nie ujawnił się również w ramach rozmów oskarżonego ze świadkiem, utrwalonych w ramach podsłuchów telefonicznych, które w znacznym zakresie odzwierciedlały charakter wzajemnych relacji między oskarżonym i K. T. i to również w obszarze dotyczącym ich rozliczeń majątkowych.

- Wbrew sugestiom skarżących sam fakt istnienia umowy (...) podpisanej przez oskarżonego i K. T. w dniu 16 czerwca 2004 r. nie wskazuje w sposób niepodważalny, iż oskarżony rzeczywiście przekazał świadkowi koronnemu z tego tytułu kwotę

40.000 zł.

- O tym, że strony umowy nie traktowały jej zapisów w sposób dosłowny przekonuje treść § 4 i § 5 umowy zgodnie z którymi kupujący miał kwitować odbiór samochodu jednocześnie z odbiorem pieniędzy, a także zapoznać się ze stanem technicznym i polami numerycznymi odbieranego pojazdu.

- Jak jednak wiadomo, i co jest niespornym, do odbioru samochodu nie doszło (pomimo pokwitowania w § 4 umowy tej czynność), co nie może nie rzutować na ocenę zawartego w tym samym § 4 umowy zapisu o pokwitowaniu odbioru kwoty 40.00 zł przez świadka.

- Oceniając wiarygodność zeznań świadka koronnego i przeciwstawnych im wyjaśnień oskarżonego, Sąd rozpoznający sprawę ponownie nie może się uchylić od przeanalizowania, w niezbędnym zakresie, zawartości wyżej wspomnianych zapisów podsłuchów telefonicznych i to również tych, które dotyczą czynu stanowiącego przedmiot postępowania karnego w ww. sprawie V K 177/08, polegającego na przyjęciu przez oskarżonego od K. T. w dniu 20 marca 2007 r. korzyści majątkowej w kwocie niemal 300.000 zł w związku z pełnieniem funkcji prokuratora, w zamian za zachowania łamiące przepisy prawa. Szczególnie dotyczy to tych wątków podsłuchanych rozmów, które odnoszą się do wcześniejszych relacji pomiędzy oskarżonym a świadkiem koronnym (np. stenogram z rozmowy z dnia 20 marca 2007 r. gdzie świadek sugeruje wysokość

kwoty przekazywanych wcześniej pieniędzy – t. A/XI k. 2089).

- Przy ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, dotyczących w znacznej mierze okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia obu toczących się równolegle sprawach, Sąd winien również mieć na względzie okoliczność, że pieniądze za samochód V. (w kwocie 40.000 zł), jak to wynika z linii obrony oskarżonego zaprezentowanej w przedmiotowej sprawie, miałyby być w rzeczywistości rozliczone z chwilą zakupu przez oskarżonego samochodu V. (wartego 50.000 zł) w grudniu 2016 r., za którego większość ceny (tj. ok. 38.000 zł) została zapłacona przez K. T. uprzednio w kilku ratach. Oskarżony zapłacił za niego jedynie (jak twierdzi) kilkanaście tysięcy zł (t. A/II k. 210).

- Niezależnie do tego przez przeszło 2 lata oskarżony nieodpłatnie użytkował ww. samochód (V.).

- Należy zatem zwrócić uwagę (respektując zarazem regułę z art. 8 k.p.k.) na ewentualną niespójność linii obrony prezentowanej przez oskarżonego w obu sprawach (tj. w sprawie niniejszej i sprawie V K 177/08), polegającą na tym, że ta sama umowa zakupu V. z 2004 r. (za 40.000 zł) miałyby stanowić podstawę użytkowania i przyjęcia przez oskarżonego samochodu V. (wartego 50.000 zł) w latach 2004 - 2006 r. oraz następnie podstawę (przynajmniej w części) przyjęcia przez niego znacznej kwoty pieniędzy (ok. 300.000 zł) w marcu 2007 r.

- Rozważenia wymaga też okoliczność, że oskarżony, mając już do dyspozycji samochód V. wartości 50.000 zł, i bezpłatnie

użytkując ten pojazd – niejako w zamian za samochód V. - przekazał (jak twierdzi) K. T. do dalszego odsprzedania - w celu odzyskania kwoty 40.000 zł za V. - dzieła sztuki o wartości o wiele większej tj. ok. 100.000 zł (t. A/II k. 209, 212).

- Dopiero kompleksowa ocena całokształtu wszystkich wyżej określonych okoliczności i dowodów, korzystnych i niekorzystnych dla oskarżonego, poprzedzona niezbędnymi czynnościami dowodowymi, uzupełniającymi zaniechania Sądu meriti, doprowadzi do ostatecznego wyjaśnienia wszystkich zarysowanych w niniejszych motywach zagadnień i wątpliwości, umożliwiając wydanie trafnego rozstrzygnięcia wobec oskarżonego R. W. w zakresie czynu z pkt XXVIII a.o.

W tym momencie jedynie stwierdzić należy ponownie, że sprawa niedojrzała jeszcze do prawomocnego rozstrzygnięcia a jej ukończenie wymaga powtórzenia przewodu sądowego w całości, z ewentualnym uwzględnieniem rozwiązania przewidzianego w art. 442 § 2 k.p.k. Tym samym na uwzględnienie zasługiwały wnioski apelacyjne o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z analogicznych przyczyn jak wyżej wskazane w pkt 1), 2), sprawa nie dojrzała do ostatecznego rozstrzygnięcia w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu **R. R.** (1) w pkt XVII aktu oskarżenia (pkt 4 wyroku) i w efekcie na uwzględnienie zasługuje wniosek obrońcy o uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku. Również w tym zakresie należy uznać,

że zgodnie z zarzutami obrońcy oskarżonego, ocena dowodów obciążających oskarżonego R. R. była powierzchowna i dowolna, przez co wykroczyła poza ramy oceny swobodnej określone w art. 7 k.p.k.

- Sąd nie uwzględnił bowiem w swoich ocenach i rozważaniach tych wszystkich uwarunkowań i okoliczności [o których była mowa w pkt 2), 3) niniejszego uzasadnienia], które mogą wskazywać na to, iż właśnie w odniesieniu do czynu opisanego w pkt XVII aktu oskarżenia zeznania świadka koronnego nie cechują się pełną rzetelnością i obiektywizmem.

- Rzecz w tym, że czyn ten dotyczy działań korupcyjnych, które miałyby być podejmowane przez oskarżonego wspólnie i w porozumieniu ze świadkiem koronnym i z adwokatem A. P. (1). Z kolei pomówienie adwokata (...) o popełnienie szeregu poważnych przestępstw, stanowiło, na co wskazuje analiza całokształtu materiału dowodowego i okoliczności sprawy, istotny element poczynił prowadzonych do uzyskania przez K. T. statusu świadka koronnego.

- Nadto właśnie w odniesieniu do czynu zarzucanego R. R. w pkt XVII a/o (a zarazem zarzucanego adw. A. P. w ramach fragmentu zarzutu z pkt III a.o) bezpośredni materiał dowodowy obciążający sprawców praktycznie ogranicza się wyłącznie do zeznań świadka koronnego K. T..

- Oskarżeni R. R. i A. P. nie potwierdzają treści ww. zarzutu, dotyczącego udzielenia przez R. R. adw. A. P. korzyści majątkowej w kwocie 5.000 zł, w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy

odroczenia wykonania kary (sygn. akt XVIII K 142/02) poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na sędziego orzekającego w Wydziale XVIII Sądu Okręgowego w Warszawie.

- Przy tym postępowanie karne w tym zakresie, w odniesieniu do zarzutu stawianego oskarżonemu A. P., nie zostało prawomocnie ukończone.

- Z kolei sam fakt, iż oskarżonemu R. R. odroczone wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie XVIII K 142/02 nie stanowi, sam przez się, potwierdzenia wiarygodności zeznań świadka koronnego, wskazujących na korupcyjne podłoże tegoż rozstrzygnięcia.

- Nadto z zeznań świadków, w tym pracowników Wydziału XVIII Sądu Okręgowego w Warszawie (przy założeniu ich wiarygodności) wynika, iż opisywana przez świadka koronnego sytuacja - wywarcia wpływu na rozstrzygnięcie Sądu w ww. sprawie - nie mogła mieć miejsca.

- Nie można co prawda na obecnym etapie postępowania wykluczyć, iż wydarzenie opisane przez świadka koronnego (rozmowa telefoniczna A. P. w sprawie wręczenia sędziemu łapówki w kwocie 5.000 zł) zaistniało w rzeczywistości, jednak wyłącznie w warunkach swoistego blefu ze strony adwokata, który pozorował jedynie, iż posiada rzeczywiste wpływy w Sądzie Okręgowym w Warszawie a następnie upozorował, iż przeprowadza rozmowę telefoniczną dotyczącą jego klienta, z sędzią tegoż Sądu.

- Wszelako, również w przypadku dla przyjęcia takiego wariantu wydarzeń, jedynym dowodem w tym zakresie mogą być zeznania świadka koronnego, co do których [jak wykazano wyżej w pkt 1), 2) niniejszego uzasadnienia], należy podchodzić z daleko posunięta ostrożnością.

- W realiach przedmiotowej sprawy istnieją dowody bezpośrednio wspierające wersję świadka koronnego dotyczącą bezprawnego doprowadzenia do odroczenia wykonania kary w ww. sprawie XVIII K 142/02, poprzez wywarcie korupcyjnego wpływu na lekarzy i używanie dokumentacji lekarskiej poświadczającej nieprawdę (np. zarzut XVI a/o), ale akurat w ramach (dość sztucznie wyodrębnionego) zarzutu z pkt XVII a/o, dotyczącego wręczenia przez R. R. adw. A. P. korzyści w kwocie 5.000 zł, tego rodzaju bezpośrednich dowodów nie ma.

- Sąd I instancji nie wykazał w ramach swoich rozważań, na jakich przesłankach oparł przekonanie o wiarygodności zeznań świadka koronnego, co do udzielenia przez oskarżonego korzyści majątkowej w zamian za korupcyjne wywarcie wpływu na sędziego Sądu Okręgowego a zatem zaskarżony wyrok, w odniesieniu do zarzutu z pkt XVII a/o (którego zasadniczą podstawą były zeznania tegoż świadka) nie mógł uzyskać rangi prawomocności.

- Sąd ponownie rozpoznający sprawę w tym zakresie, wykorzystując w miarę możliwości zasadę łączności przedmiotowej sprawy z art. 34 k.p.k. (w odniesieniu do analogicznej sprawy toczącej się przeciwko oskarżonemu

A. P.), winien kompleksowo przeanalizować dowody oraz okoliczności korzystne i niekorzystne dla oskarżonego R. R. w obrębie zarzutu z pkt XVII a/o.

- Uwzględnić przy tym należy, że w pozostałym zakresie, czyli co do czynów z pkt XVI i XIX aktu oskarżenia (co do których postępowanie prawomocnie ukończono wyrokiem skazującym), relacje świadka koronnego okazały się wiarygodne i znalazły rozległe wsparcie w innych dowodach, w tym dowodach z dokumentów, z opinii biegłych i w dowodach osobowych (wyjaśnienia K. J.).

- Z drugiej strony należy zauważyć, iż (jak do tej pory) nie ujawniły się dowody mogące świadczyć o tym, że adw. A. P. istotnie posiadał takie wpływy w Sądzie Okręgowym, na jakie miałby się (zgodnie z zarzutem z pkt II i XVII) powoływać oraz, że rzeczywiście podjął działania zmierzające do bezprawnego doprowadzenia do odroczenia kary w sprawie XVIII K 142/08 poprzez wykorzystanie tych wpływów.

- Rozważenia wymagają też te wszystkie okoliczności, szeroko omawiane w niniejszym uzasadnieniu w pkt 1) 2), mogące hipotetycznie wskazywać na to, iż K. T., z uwagi na specyficzne cechy swojego charakteru, mógłby pomawiać w sposób nierzetelny niektóre osoby, szczególnie ze środowisk prawniczych i lekarskich (a przy okazji przestępczych) o działalność korupcyjną, jedynie w celu polepszenia swojej sytuacji procesowej w ramach procedury uzyskania statusu świadka koronnego.

- Powyższe okoliczności nie mogły natomiast, w żadnym stopniu rzutować na ocenę materiału dowodowego, obciążającego oskarżonego R. R. w zakresie czynu z pkt XX a/o.

- Świadek koronny składając wiarygodne zeznania, obciążające skutecznie oskarżonych M. L. i Ł. K. sprawstwem szeregu poważnych przestępstw (mających na celu bezprawne utrudnianie postępowania w sprawie K. 2 Ds 166/04 Prokuratury Rejonowej W. P. , III K 976/04 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ - zarzuty z pkt XI, XII i XIV a/o) nie miał w tym przypadku jakiegoś szczególnego interesu procesowego w tym by niejako „dorzucić” do swoich zeznań nieprawdziwy (a zarazem incydentalny) element, w postaci fałszywego pomówienia oskarżonego R. R. o skontaktowanie K. T. z M. L., w związku z zamiarem utrudniania postępowania karnego toczącego się przeciwko jej bratu Ł. K..

- Jest oczywistym, że w realiach niniejszej sprawy, musiała istnieć konkretna osoba, która doprowadziła do nawiązania kontaktu pomiędzy K. T. i M. L..

- Brak jest natomiast racjonalnych przesłanek pozwalających na uznanie, iż świadek koronny K. T. ukrył w ramach swoich zeznań prawdziwą tożsamość tejże osoby, podstawiając w jej miejsce fałszywie osobę oskarżonego R. R..

- Nadto, skoro K. T. wiarygodnie obciążył oskarżonego R. R. szeregiem poważnych przestępstw o charakterze korupcyjnym (w obrębie zarzutów z pkt XVI i XIX a/o), utrudniających postępowanie karne

w jego sprawach, to z punktu widzenia interesów procesowych świadka koronnego, nie istniał po jego stronie żaden uchwytny motyw by fałszywie obciążać R. R. kolejnym (w istocie błahym) zarzutem dotyczącym sprawy K..

- Zeznania świadka koronnego są w tym zakresie konsekwentne oraz w pełni wiarygodne. Odwołują się przy tym do miarodajnych okoliczności, w tym dotyczących chronologii wydarzeń w miesiącach styczeń – marzec 2006 r., zazębiając się szeroko i logicznie z trafnymi ustaleniami, dotyczącymi, zarówno czynów zarzucanych M. L. i Ł. K. w pkt XI, XII i XIV a/o, jak i czynów zarzucanych samemu R. R. w pkt XVI i XIX a/o, za które to przestępstwa ww. osoby zostały prawomocnie skazane w niniejszym postępowaniu karnym.

- Stwierdzić zatem należy, że Sąd I instancji rzetelnie i zgodnie z zasadą z art. 7 k.p.k. ocenił zeznania K. T., w odniesieniu do czynu z pkt XX a/o, jako w pełni wiarygodne oraz poczynił na ich podstawie bezbłędne ustalenia co do sprawstwa i winy oskarżonego w tym zakresie. Tym samym sformułowany w apelacji obrońcy R. R. zarzut dokonania dowolnej oceny dowodu z zeznań świadka koronnego (pkt 2), skutkującej wadliwymi ustaleniami faktycznymi, uznać należy za bezzasadny.

- Bezzasadny jest też zarzut z pkt 3) ww. apelacji, dotyczący obrazy art. 410 i 193 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie weryfikacji stanu zdrowia psychicznego świadka koronnego poprzez dopuszczenie stosownej opinii biegłych. W sprawie nie zaistniały bowiem okoliczności i warunki, które

obligowały Sąd do zasięgnięcia wiadomości specjalnych w odniesieniu do stanu zdrowia K. T., ani też nie zaistniały wątpliwości co do stanu psychicznego tegoż świadka, jego rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania spostrzeżeń.

- A zatem o naruszeniu dyspozycji art. 193 § 1 k.p.k. jak też przepisu art. 192 § 2 k.p.k. dotyczącego przebiegu przesłuchań świadka, nie może być mowy. Problem z oceną wartości dowodowej zeznań świadka K. T. nie wynika z jego ewentualnych dysfunkcji zdrowotnych, a więc dla dokonania tejże oceny nie są niezbędne wiadomości specjalne, lecz kryteria określone w art. 7 k.p.k.

- W związku z bezzasadnością zarzutów sformułowanych w pkt 2) i 3) apelacji (czyli tych, które dotyczą m. in. czynu z pkt XX a/o) oraz powiązanego z nimi zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, za pozbawiony podstaw uznać należy wniosek apelacyjny o zmianę wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XX a/o albo o uchylenie wyroku w tej części do ponownego rozpoznania.

- Po części zasadny okazał się natomiast zarzut rażącej surowości kary sformułowany w pkt 4) apelacji i w konsekwencji wniosek apelacyjny o obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności, odczytywany w aspekcie rozstrzygnięć co do czynu z pkt XX a/o, za który wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

- Wystarczy wskazać, że za analogiczne przestępstwa, dotyczące skontaktowania K. T. z potencjalnymi klientami ze świata przestępczego w celu utrudniania

postępowań karnych, inni oskarżeni w niniejszym procesie otrzymywali kary niewspółmiernie niższe. Oskarżonemu W. M. wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono w wyroku Sądu odwoławczego, zaś oskarżonemu S. F. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszoną na okres 3 lat tytułem próby.

- Obok wyżej zarysowanej tzw. wewnętrznej niesprawiedliwości wyroku, na korzyść oskarżonego przemawia, swojego rodzaju incydentalny i co do zasady bezinteresowny, charakter jego działania, w zakresie dotyczącym skontaktowania świadka koronnego z siostrą osoby podejrzanej w innej sprawie.

- Należy mieć przy tym na uwadze okoliczność, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminowano w postępowaniu druginstancyjnym szereg dość istotnych elementów, dotyczących zakresu pomocy udzielonej K. T. w powoływaniu się przed M. L. na wpływy w instytucjach państwowych i jednostkach dysponujących środkami publicznymi, ustalając zgodnie ze zgromadzonym materiałem dowodowym, iż w tym czasie nie obejmowało to wpływów w jednostkach prokuratury i nie dotyczyło korupcyjnego wywierania wpływu na prokuratora.

- Uwzględniając powyższą modyfikację, wpływającą istotnie na ocenę rozmiaru społecznej szkodliwości czynu z pkt XX a/ o oraz pozostałe omawiane wyżej okoliczności, Sąd Apelacyjny uznał, iż karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu z pkt

<p>XX a/o i do poziomu zawinienia sprawcy a zarazem spełniającą postulatory w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej będzie kara w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.</p> <p>- Z tego względu zmieniono zaskarżony wyrok poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu z 2 lat do 1 roku a także, o czym była mowa, poprzez stosowną zmianę opisu czynu, zaś w pozostałym zakresie, z przyczyn omawianych powyżej, zaskarżony wyrok, w odniesieniu do czynu z pkt XX a/o, został utrzymany w mocy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- <u>wnioski zawarte w apelacjach obrońców K. W.:</u></p> <p>1) o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania,</p> <p>2) o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego;</p> <p>- <u>wnioski zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. R.:</u></p> <p>1) o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania,</p> <p>2) o uniewinnienie oskarżonego</p> <p>3) o złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny co do czynu z pkt XVII a/o.</p> <p># bezzasadny</p> <p># częściowo zasadny co do czynu z pkt XX a/o</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski zawarte w apelacjach obrońców R. W. (1) o uchylenie wyroku są zasadne z przyczyn omawianych wyżej w rozważaniach dotyczących trafności</p>		

części zarzutów zawartych w tych apelacjach, zaś wniosek (2) o uniewinnienie oskarżonego jest przedwczesny z uwagi na wskazane tam okoliczności wymagające ponownego badania i rozważenia w ramach powtórnego przewodu sądowego w Sądzie I instancji.

Wniosek zawarty w apelacji oskarżonego R. R. o uchylenie zaskarżonego wyroku (1) jest zasadny co do czynu z pkt XVII a/ o i bezzasadny co do czynu z pkt XX a/o z przyczyn omówionych w powyższych rozważaniach.

W powyższych rozważaniach omawiano też przyczyny bezzasadności wniosku o uniewinnienie oskarżonego od czynów z pkt XX i XVII a/ o (2). Powodem częściowego uwzględnienia wniosku o zmianę wyroku (3) była rażąco niewspółmierna surowość kary co do czynu z pkt XX a/o.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy

<u>Utrzymano wyrok w mocy wobec R. R., co do czynu z pkt XX a/o częściowo, w zakresie nie objętym zmianą o której mowa niżej w pkt 5.2</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<i>Utrzymano wyrok w tej części w mocy z przyczyn omówionych wyżej w pkt 3.</i>	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>- co do czynu z pkt XX a/o zmieniono wyrok R. R. eliminując z opisu czynu ustalenie, iż pomoc udzielona przez oskarżonego K. T. w powoływaniu się na wpływy przed M. L. (1) obejmowała wpływy w prokuraturze oraz, że obejmowała podjęcie się przez ww. pośrednictwa w bezprawnym doprowadzeniu do uniemożliwienia zatrzymania Ł. K. w śledztwie poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na prokuratora,</p> <p>- karę pozbawienia wolności za ten czyn obniżono z 2 lat do 1 roku.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody ww. zmiany zostały omówione wyżej w pkt 3.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Wyrok uchylono w części wobec oskarżonego K. W., co do czynu z pkt XXVIII aktu oskarżenia, oraz wobec oskarżonego R. R., co do czynu z pkt XVII a/o, z powodów omówionych wyżej w pkt 3.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Wskazania co do dalszego postępowania przedstawione zostały w rozważaniach dotyczących czynów z pkt XVII i XXVIII aktu oskarżenia zawartych wyżej w pkt 3.		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6)	Zwolniono oskarżonego R. R. z kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na jego sytuację rodzinno – majątkową.

7. PODPIS
Piotr Schab Rafał Kaniok Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego K. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie z pkt 9 wyroku w zakresie czynu z pkt XXVIII a/o		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. R. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie z pkt 4 wyroku w zakresie czynów z pkt XVII i XX a/o	
1.3.1. <u>Kierunek</u> i <u>zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana